

○ คำสั่ง

(ต. ๒๑)

คำร้องที่

๔๘๗/๒๕๖๖

คำสั่งที่

๗๑๒/๒๕๖๗

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๑๐ เดือน กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๖๗

ระหว่าง

นายชัยอนันต์ สุทธิกุล ที่ ๑

ผู้ฟ้องคดี

นายอรรถาพงษ์ หรืออรรถพงษ์ จันทรัตน์วงศ์ ที่ ๒

นายประเสริฐ ขาวกิจไพศาล

ผู้ร้องสอด

คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ที่ ๑

ผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ต ที่ ๒

ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย (คำร้องอุทธรณ์คำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครอง และคำขอให้ระงับคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครองของศาลปกครองชั้นต้นไว้เป็นการชั่วคราวก่อนการวินิจฉัยอุทธรณ์)

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง และผู้ร้องสอดยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่ง ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๗/๒๕๖๖ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองภูเก็ต)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้ ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๕๑ และดำรงตำแหน่งดังกล่าวต่อเนื่องมาหลายสมัยจนถึงปัจจุบัน (สมัยวาระการดำรงตำแหน่ง ปี พ.ศ. ๒๕๖๔ ถึงปี พ.ศ. ๒๕๖๘) ตามประกาศคณะกรรมการการเลือกตั้ง ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๖๔ เรื่อง ผลการเลือกตั้งนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้ อำเภอกระทุ้ง จังหวัดภูเก็ต โดยผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งแต่งตั้งให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ เป็นรองนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้ ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๕๑

/เรียนมาตลอด...

เรื่อยมาตลอดสมัยวาระการดำรงตำแหน่งของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ จนถึงปัจจุบันตามคำสั่งเทศบาลเมืองกระทุง ที่ ๑๙๖/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๖๔ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายสืบเนื่องจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดำเนินการตามกฎหมายกับผู้ฟ้องคดีทั้งสองเนื่องจากผู้ฟ้องคดีที่ ๑ กับพวกถูกร้องเรียนต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่ากระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ กรณีอนุญาตให้เอกชนทำการสูบน้ำจากชุมเหมืองหน้าพิพิธภัณฑสถานเมืองแร่ภูเก็ต โดยไม่ได้รับอนุญาตจากกรมป่าไม้ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๗ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รับเรื่องไว้เป็นคดีหมายเลขดำที่ ๖๕-๒-๖๑๘/๒๕๖๐ และคณะไต่สวนเบื้องต้น (คณะอนุกรรมการไต่สวน เดิม) พิจารณาแล้วมีมติเป็นเอกฉันท์ว่าผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ (ผู้ฟ้องคดีที่ ๑) ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๒ (ผู้ฟ้องคดีที่ ๒) ถึงผู้ถูกกล่าวหาที่ ๗ ไม่มีมูลความผิดทางอาญา แต่สำหรับผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ และผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ นั้น เห็นควรส่งเรื่องให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งหรือถอดถอนดำเนินการทางวินัยตามมาตรา ๖๔ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๑ ต่อไป แต่ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๑๔๙/๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๖๔ พิจารณาแล้วเห็นว่า กรมป่าไม้ได้อนุญาตให้เทศบาลเมืองกระทุงใช้ประโยชน์ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ ป่าเหือกเขากมลา ตำบลกะทู้ อำเภอกะทู้ จังหวัดภูเก็ต เพื่อดำเนินโครงการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและวัฒนธรรมพื้นบ้านตำบลกะทู้ ซึ่งการอนุญาตให้ใช้ประโยชน์ไม่ได้รวมถึงการขายน้ำดิบในพื้นที่ แต่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองมีพฤติการณ์เบียดบังน้ำของกรมป่าไม้ซึ่งอยู่ในการดูแลรักษาของเทศบาลเมืองกระทุงไปขายให้เอกชนในราคาถูก เนื่องจากถ้าน้ำเกิน ๕๐ เทียว ต่อเดือน จ่ายเงินเพียงเดือนละ ๑๐,๐๐๐ บาท เป็นการทำข้อตกลงให้ผู้ประกอบการบริษัท กะหลิมบริการน้ำ (ไม่ได้จดทะเบียนนิติบุคคล) ได้ประโยชน์ นอกจากนี้ ปรากฏว่าไม่มีการขออนุญาตเก็บหาของป่า ไม่มีการควบคุมดูแลการขนน้ำ และมีการจ่ายค่าน้ำดิบให้เทศบาลเมืองกระทุงบางเดือน ๖,๐๐๐ บาท และบางเดือนไม่มีการจ่ายเงินทั้งที่ปรากฏว่ามีการขนน้ำเกินจำนวน ๕๐ เทียว ต่อเดือน ซึ่งตามบันทึกข้อตกลงและจากการสอบปากคำพยานให้การว่า หากมีการขนน้ำมากกว่า ๕๐ เทียว ต่อเดือน ให้จ่ายเงิน ๑๐,๐๐๐ บาท ที่ประชุมจึงมีมติเป็นเอกฉันท์ว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ฟ้องคดีที่ ๒ มีมูลความผิดทางอาญา ฐานเป็นเจ้าพนักงานมีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการหรือรักษาทรัพย์สินใด เบียดบังทรัพย์นั้นเป็นของตน หรือเป็นของผู้อื่นโดยทุจริต หรือโดยทุจริตยอมให้ผู้อื่นเอาทรัพย์สินนั้นเสีย ฐานเป็นเจ้าพนักงานมีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการหรือรักษาทรัพย์สินใด ใช้อำนาจในตำแหน่งโดยทุจริต อันเป็นการเสียหายแก่รัฐ เทศบาล สุขาภิบาลหรือเจ้าของทรัพย์นั้น และฐานเป็นเจ้าพนักงาน ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริตตามมาตรา ๑๔๗ มาตรา ๑๕๑ และมาตรา ๑๕๗ แห่งประมวลกฎหมายอาญา รวมทั้งฐานเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในตำแหน่งหรือหน้าที่ หรือใช้อำนาจในตำแหน่งหรือหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิด

/ความเสียหาย...

ความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริตตามมาตรา ๑๒๓/๑ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ประกอบกับมาตรา ๑๔๒ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ ตลอดจนมีมูลความผิดฐานกระทำการฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อยหรือสวัสดิภาพของประชาชน หรือละเลยไม่ปฏิบัติตามหรือปฏิบัติการไม่ชอบด้วยอำนาจหน้าที่ตามมาตรา ๗๓ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงส่งเรื่องให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนดำเนินการตามมาตรา ๙๑ (๑) (๒) และมาตรา ๙๘ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ ซึ่งผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้ในขณะนั้นได้มีหนังสือเทศบาลเมืองกะทู้ ที่ ภก ๕๒๓๐๑/๒๒๙๕ ลงวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๖๕ ถึงประธานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอเสนอหลักฐานใหม่เพื่อพิจารณาทบทวนมติดังกล่าวของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ จากนั้น นายอำเภอกะทู้ ผู้ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามมาตรา ๗๑ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ตามคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๒๙๗๐/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๖๒ พิจารณารายงานการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แล้วเห็นว่าควรให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองพ้นจากตำแหน่งตามมาตรา ๗๓/๑ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติม และเสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณา และต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๔๓๙/๒๕๖๖ ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๖๖ ให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ พ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้ และคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๔๔๐/๒๕๖๖ ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๖๖ ให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ พ้นจากตำแหน่งรองนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้ ตั้งแต่วันออกคำสั่งเป็นต้นไป และแจ้งคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ทราบตามหนังสือจังหวัดภูเก็ต ลับ ด่วนที่สุด ที่ ภก ๐๐๒๓.๔/๐๒๑ ลงวันที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๖๖ และที่ ภก ๐๐๒๓.๔/๐๒๒ ลงวันที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๖๖ ตามลำดับ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองเห็นว่า มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากคณะไต่สวนเบื้องต้นมีความเห็นว่าข้อเท็จจริงฟังไม่ได้ว่าผู้ฟ้องคดีทั้งสองมีเจตนาทุจริตให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด และการที่เทศบาลเมืองกะทู้ไม่ขออนุญาตจำหน่ายน้ำและเก็บหาของป่าจากกรมป่าไม้ก่อนนั้น เป็นเพียงการไม่ปฏิบัติตามระเบียบกฎหมาย ส่วนการไม่รัดกุมในการทำข้อตกลงและไม่จัดให้มีการควบคุมดูแลการขนน้ำดิบเป็นเพียงการปฏิบัติหน้าที่บกพร่อง ยังรับฟังไม่ได้ว่าเป็นความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กลับมีมติชี้มูลความผิดของผู้ฟ้องคดีทั้งสองดังกล่าวข้างต้น และตามกรณีพิพาท เทศบาลเมืองกะทู้ได้มีการสืบราคาน้ำดิบในพื้นที่จากการประปาส่วนภูมิภาค และผู้ประกอบการขายน้ำดิบปรากฏตามหนังสือ (บันทึกข้อความ) สำนักปลัดเทศบาล ฝ่ายปกครอง

/งานป้องกัน...

งานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย ที่ ภก ๕๒๓๐๑/ ลงวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๕๗ แล้วนำมาคำนวณราคากลางก่อนที่จะมีการตกลงให้บริษัท กะหลิมบริการน้ำ ทำการสูบน้ำจากขุมเหมืองหน้าอาคารพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติเมืองแพร่เกิด จำนวนไม่เกิน ๕๐ เทียวย ต่อเดือน และเทียวยละไม่เกิน ๑๒,๐๐๐ ลิตร โดยกำหนดค่าตอบแทนเดือนละ ๖,๐๐๐ บาท ตามบันทึกข้อตกลง ลงวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๕๗ และลงวันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๕๗ จึงเป็นการกำหนดราคาที่เป็นธรรม และบริษัท กะหลิมบริการน้ำ ได้จ่ายเงินค่าน้ำดิบให้แก่เทศบาลเมืองกะทู้เรียบร้อยแล้วโดยมีการออกใบเสร็จรับเงินทุกครั้ง ทั้งไม่ปรากฏว่ามีการขนน้ำดิบวันละหลายเทียวย เพราะมีเจ้าหน้าที่ของเทศบาลเมืองกะทู้ควบคุมดูแลเกี่ยวกับการสูบน้ำเป็นอย่างดี ประกอบกับต้นทุนการขนส่งต่อจำนวนเทียวยมีมูลค่าสูง และรถพ่วง รถบรรทุก ถูกจำกัดห้ามทำการขนส่งในพื้นที่ดังกล่าว ระหว่างเวลา ๖ ถึง ๙ นาฬิกา และเวลา ๑๖ ถึง ๑๙ นาฬิกา ตามข้อบังคับเจ้าพนักงานจราจร จังหวัดภูเก็ต ว่าด้วยเรื่องการจัดระเบียบการจราจร ถนนพระบาทมิ่ง (ทางหลวงแผ่นดิน หมายเลข ๔๐๒๙) ระหว่างตำบลกะทู้ ถึงตำบลป่าตอง อำเภอกะทู้ จังหวัดภูเก็ต (ฉบับที่ ๑) พ.ศ. ๒๕๕๗ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๗ ซึ่งกรณีที่เทศบาลเมืองกะทู้ตกลงให้บริษัท กะหลิมบริการน้ำ ทำการสูบน้ำจากขุมเหมืองหน้าอาคารพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติเมืองแพร่เกิดดังกล่าว มีลักษณะเป็นการโอนกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สิน (น้ำ) ให้แก่บริษัท กะหลิมบริการน้ำ โดยบริษัท กะหลิมบริการน้ำ ตกลงจ่ายค่าตอบแทน มีลักษณะเป็นการซื้อขาย ไม่ใช่การเช่าอสังหาริมทรัพย์ หรือเช่าที่ดินเพื่อก่อสร้างอาคารหรือสิ่งปลูกสร้างหรือเช่าอสังหาริมทรัพย์ จึงไม่เข้าเงื่อนไขเกี่ยวกับการจัดหาประโยชน์ในทรัพย์สินขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามมาตรา ๖๖ ของพระราชบัญญัติว่าด้วยการจัดหาประโยชน์ในทรัพย์สินขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๓ หากเทศบาลเมืองกะทู้พิจารณาแล้วเห็นว่า การจำหน่ายน้ำดังกล่าวไม่กระทบถึงการบริการสาธารณะตามหน้าที่และอำนาจของตน ไม่เสียประโยชน์ มีความโปร่งใสและทำให้เกิดรายได้ ก็สามารถจำหน่ายน้ำนั้นให้แก่ผู้ประสงค์จะซื้อได้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ตามนัยหนังสือกรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น ลับ ด่วนมาก ที่ มท ๐๘๐๔.๓/๑๐๔๑ ลงวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๖๔ การทำบันทึกข้อตกลงกับบริษัท กะหลิมบริการน้ำ จึงไม่จำเป็นต้องขออนุญาตกรมป่าไม้แต่อย่างใด นอกจากนี้ เมื่อถึงฤดูฝน หรือช่วงที่ฝนตกหนัก น้ำก็จะล้นตลิ่งไปโดยไร้ประโยชน์ และในฤดูแล้งน้ำก็ไม่ได้แห้งเหือดจนเกิดความเสียหายแก่ธรรมชาติหรือผู้หนึ่งผู้ใด และในช่วงเทศกาลต่าง ๆ บริษัท กะหลิมบริการน้ำ ได้ให้ความอนุเคราะห์แก่เทศบาลเมืองกะทู้ในการทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น บริจาคข้าวกล่อง นำรถไปสนับสนุนบริเวณที่มีการเล่นน้ำสงกรานต์ เป็นต้น อีกทั้ง ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้รับผลประโยชน์อื่นใดที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย การกระทำของผู้ฟ้องคดีทั้งสองจึงไม่มีมูลความผิดทางอาญา ซึ่งในส่วนของคดีอาญาที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ส่งเรื่องให้อัยการสูงสุดฟ้องผู้ฟ้องคดีทั้งสองเป็นจำเลยต่อศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบภาค ๘ ตามคดีหมายเลขดำที่ อท ๑๑๕/๒๕๖๕ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้ให้การปฏิเสธตลอดข้อกล่าวหาและอยู่ในระหว่างต่อสู้คดีในชั้นศาลอุทธรณ์ และโดยที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองดำรงตำแหน่งผู้บริหาร

/ท้องถิ่น...

ท้องถิ่นและรองผู้บริหารท้องถิ่นซึ่งไม่มีกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับเกี่ยวกับวินัย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงต้องดำเนินการตามหน้าที่และอำนาจต่อไปตามมาตรา ๙๘ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ ไม่ได้รับยกเว้นให้ถือว่าสำนวนการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหา โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยใหม่ และฐานความผิดของผู้ฟ้องคดีทั้งสอง กรณีกระทำการฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อยหรือสวัสดิภาพของประชาชน หรือละเลยไม่ปฏิบัติตามหรือปฏิบัติการไม่ชอบด้วยอำนาจหน้าที่ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติวินิจฉัยชี้มูลความผิดนั้น เป็นความผิดตามมาตรา ๗๓ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ ที่แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติเทศบาล (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๖๒ ที่บัญญัติให้ผู้ว่าราชการจังหวัดหรือนายอำเภอดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนโดยพลัน การที่นายอำเภอจะห้พิจารณาโทษผู้ฟ้องคดีทั้งสองตามฐานความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยไม่ได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนผู้ฟ้องคดีทั้งสองและใช้สำนวนการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นสำนวนการสอบสวน จึงไม่เป็นไปตามขั้นตอนหรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญในการออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองพ้นจากตำแหน่ง อีกทั้งผู้ฟ้องคดีทั้งสองถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๕๗ ซึ่งเป็นการดำรงตำแหน่งนายกและรองนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้ สมัยวาระการดำรงตำแหน่ง ปี พ.ศ. ๒๕๕๕ ถึงปี พ.ศ. ๒๕๕๙ ที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้พ้นจากวาระการดำรงตำแหน่งดังกล่าวไปแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่มีอำนาจออกคำสั่งตามมาตรา ๗๓/๑ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ ที่แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติเทศบาล (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๖๒ และเมื่ออันับระยะเวลาตั้งแต่วันที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่ ๘๙๒/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๖๑ แต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนซึ่งถือเป็นวันเริ่มดำเนินการไต่สวน จนถึงวันที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณารายงานการไต่สวนเบื้องต้นในการประชุมครั้งที่ ๑๔๙/๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๖๔ และมีมติวินิจฉัยชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีทั้งสองเป็นเวลาสามปีเศษ กรณีจึงไม่เป็นไปตามกำหนดระยะเวลาแล้วเสร็จสองปีตามมาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ ทั้งไม่ปรากฏเหตุจำเป็นที่ไม่อาจดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาดังกล่าวอันอาจขยายระยะเวลาออกไปได้ นอกจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีทั้งสองไม่พิจารณาดำเนินการเสนอพยานหลักฐานใหม่ตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ ประกอบกับหนังสือสำนักงาน ป.ป.ช. ที่ ปช ๐๐๒๖/ว ๐๐๒๘ ลงวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๖๔ เรื่อง แนวทางการเสนอพยานหลักฐานใหม่ของผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอน เพื่อขอให้พิจารณาทบทวนมติคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑

/ตามที่...

ตามที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองยื่นเรื่องขอให้พิจารณาทบทวนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ฟ้องคดีทั้งสอง จึงนำคดีมายื่นฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้นเมื่อวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๑๔๙/๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๖๔

๒. เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๔๓๙/๒๕๖๖ ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๖๖ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ พ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้ และคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๔๔๐/๒๕๖๖ ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๖๖ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ พ้นจากตำแหน่งรองนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้

๓. ทุเลาการบังคับตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๔๓๙/๒๕๖๖ ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๖๖ และคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๔๔๐/๒๕๖๖ ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๖๖ โดยให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองสามารถปฏิบัติหน้าที่นายกเทศมนตรีเมืองกะทู้ และรองนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้ อำเภอกะทู้ จังหวัดภูเก็ต ต่อไปจนกว่าศาลจะมีคำพิพากษา

ผู้ฟ้องคดีทั้งสองยื่นคำร้อง ลงวันที่ ๒ และลงวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖ ต่อศาลปกครองชั้นต้น พร้อมกับคำฟ้อง โดยสรุปได้ว่า คณะกรรมการการเลือกตั้งจะต้องดำเนินการจัดการเลือกตั้งแทนตำแหน่งที่ว่างของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ให้แล้วเสร็จภายใน ๖๐ วัน นับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ พ้นจากตำแหน่งผู้บริหารท้องถิ่น ซึ่งต้องใช้บุคลากรและงบประมาณในการจัดการเลือกตั้งเป็นจำนวนมาก จึงขอให้ศาลพิจารณาคำขอและมีคำสั่งเกี่ยวกับคำขอตุเลาการบังคับตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่พิพาทโดยเร่งด่วน

นายประเสริฐ ขาวกิจไพศาล ยื่นคำร้อง ลงวันที่ ๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖ ต่อศาลปกครองชั้นต้น ขอเข้าเป็นคู่ความในคดี เนื่องจากเป็นผู้สมัครรับเลือกตั้งนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้ ตามประกาศผู้อำนวยการการเลือกตั้งประจำเทศบาลเมืองกะทู้ อำเภอกะทู้ จังหวัดภูเก็ต ลงวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖ เรื่อง ให้มีการเลือกตั้งนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้ แทนตำแหน่งที่ว่าง ซึ่งจะมีการเลือกตั้งในวันที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๖๖ และได้ชำระค่าธรรมเนียมการสมัครครบถ้วนแล้วเป็นเงิน ๘,๐๐๐ บาท ตามสำเนาใบรับใบสมัครรับเลือกตั้งผู้บริหารท้องถิ่น (ผ.ถ. ๔/๓) ลำดับที่ ๑ ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖ และขอคัดค้านคำขอตุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครองของผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ซึ่งศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาตให้นายประเสริฐ เข้ามาเป็นคู่กรณีในคดีนี้ด้วยการร้องสอดตามข้อ ๗๘ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓

/ศาลปกครองชั้นต้น...

ศาลปกครองชั้นต้นไต่สวนผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง และผู้ร้องสอด เพื่อประกอบการพิจารณาคำขอเกี่ยวกับวิธีการชั่วคราวก่อนการพิพากษาเมื่อวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖ ปราบฏารายละเอียดดังนี้

ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ชี้แจงข้อเท็จจริงตามหนังสือลงวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖ และให้ถ้อยคำต่อศาลปกครองชั้นต้นโดยมีสาระสำคัญเช่นเดียวกับคำฟ้อง และเพิ่มเติมว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้ยื่นอุทธรณ์คำสั่งที่พิพากษาต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามนัยมาตรา ๑๐๑ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ และผู้อำนวยการการเลือกตั้งประจำเทศบาลเมืองกะทู้ได้กำหนดให้มีการเลือกตั้งนายกเทศมนตรี เมืองกะทู้แทนตำแหน่งที่ว่างในวันที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๖๖

ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ชี้แจงข้อเท็จจริงตามหนังสือลงวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖ และให้ถ้อยคำต่อศาลปกครองชั้นต้นโดยมีสาระสำคัญเช่นเดียวกับคำฟ้องและถ้อยคำในชั้นไต่สวน ของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ และเพิ่มเติมว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ได้ยื่นอุทธรณ์คำสั่งที่พิพากษาต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามนัยมาตรา ๑๐๑ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกัน และปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชี้แจงข้อเท็จจริงตามหนังสือลงวันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖ และให้ถ้อยคำต่อศาลปกครองชั้นต้น สรุปได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีมติแต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวน ดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงตามมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม และมีมติ ปรับเปลี่ยนรูปแบบการไต่สวนข้อเท็จจริงจากแต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวน เป็นมอบหมาย พนักงานไต่สวนเพื่อดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงตามมาตรา ๕๐ แห่งพระราชบัญญัติประกอบ รัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ เมื่อการไต่สวนข้อเท็จจริง มีพยานหลักฐานเพียงพอที่จะสนับสนุนว่าข้อกล่าวหาไม่มูลแล้ว คณะไต่สวนเบื้องต้นจึงได้แจ้ง ข้อกล่าวหาและข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำความผิดและสิทธิในการชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา ให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองทราบ ซึ่งผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้ลงลายมือชื่อรับทราบข้อกล่าวหา พร้อมรับบันทึก การแจ้งข้อกล่าวหาดังกล่าว และได้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเป็นหนังสือต่อคณะไต่สวนเบื้องต้นตามสิทธิ ของตนที่มีอยู่โดยชอบด้วยกฎหมาย คณะไต่สวนเบื้องต้นได้ดำเนินการไต่สวนตามกระบวนการ และขั้นตอนตามกฎหมายและระเบียบทุกประการ แล้วจัดทำสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริง เสนอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อพิจารณาและมีมติ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้พิจารณาข้อเท็จจริงจาก พยานหลักฐานทั้งปวง รวมถึงคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาพร้อมด้วยพยานหลักฐานของผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ตามสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริง คดีหมายเลขดำที่ ๖๕-๑-๖๑๘/๒๕๖๐ คดีหมายเลขแดง ที่ ๑๒๙๓-๑-๓๐/๒๕๖๔ แล้วจึงมีมติในการประชุมครั้งที่ ๑๔๙/๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๖๔

/(และที่แก้ไข...

(และที่แก้ไขเพิ่มเติมตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๙๒/๒๕๖๕ เมื่อวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๖๕) ซึ่งมีความผิดผู้ฟ้องคดีทั้งสอง และประธานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ฟ้องคดีทั้งสองดำเนินการตามหน้าที่และอำนาจกับผู้ฟ้องคดีทั้งสอง และส่งเรื่องให้อัยการสูงสุดดำเนินคดีอาญากับผู้ฟ้องคดีทั้งสองตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ การไต่สวนข้อเท็จจริง การชั่งน้ำหนัก พยานหลักฐาน และคำวินิจฉัยมีมติชี้มูลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว และมีผลผูกพันให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ฟ้องคดีทั้งสองต้องดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ ดังนั้น คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๔๓๙/๒๕๖๖ ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๖๖ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ พ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้ และคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๔๔๐/๒๕๖๖ ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๖๖ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ พ้นจากตำแหน่งรองนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้ จึงชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน ส่วนการกระทำของผู้ฟ้องคดีทั้งสองจะถือว่ามีมูลความผิดฐานกระทำการฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อยหรือสวัสดิภาพของประชาชน หรือละเลยไม่ปฏิบัติตามหรือปฏิบัติการไม่ชอบด้วยอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๗๓ เป็นประเด็นในเนื้อหาแห่งคดีที่ศาลปกครองจะต้องพิจารณาต่อไป ในชั้นนี้จึงไม่มีความชัดเจนว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่เป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีนี้จะไม่ชอบด้วยกฎหมาย ตามนัยคำสั่งทุเลาการบังคับตามกฎหรือคำสั่งทางปกครอง หรือไม่รับหรือยกคำขอศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อบ. ๙๓/๒๕๖๒ และการให้คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่พิพาทอันเป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีนี้มีผลใช้บังคับต่อไปในระหว่างการพิจารณาของศาล ไม่ถึงขนาดจะทำให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรงจนยากแก่การเยียวยาแก้ไขในภายหลังได้ เพราะหากต่อมาศาลปกครองพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่พิพาท ก็เป็นหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่จะต้องดำเนินการให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้รับความเป็นธรรมตามกฎหมาย หากผู้ฟ้องคดีทั้งสองไม่อาจกลับคืนสู่ฐานะเดิมหรือตำแหน่งเดิมได้ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองก็สามารถเรียกร้องให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐผู้ออกคำสั่งทางปกครองดังกล่าวชดเชยค่าเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้ จึงเป็นกรณีที่สามารถเยียวยาแก้ไขในภายหลังได้ ในทางกลับกัน หากศาลมีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่พิพาทแล้วให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองกลับเข้าไปดำรงตำแหน่งตามเดิมในระหว่างการพิจารณาคดี โดยให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้รับเงินเดือนและสิทธิต่าง ๆ ตามเดิม ต่อมาหากศาลปกครองพิพากษายกฟ้องของผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ความเสียหายที่เกิดขึ้นต่อรัฐน่าจะร้ายแรงกว่าและเยียวยาแก้ไขในภายหลังได้ยากกว่าเป็นแน่แท้ อีกทั้ง การให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองยังคงปฏิบัติหน้าที่ราชการต่อไปย่อมทำให้เกิดอุปสรรคและวิกฤติศรัทธาต่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เพราะอาจทำให้ประชาชนเกิดความสงสัยในกรณีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาและมีมติชี้มูลความผิดแล้ว แต่ผู้ถูกกล่าวหาสามารถกลับมาปฏิบัติราชการได้ ซึ่งส่งผลกระทบต่อการป้องกัน

/และปราบปราม...

และปราบปรามการทุจริตไม่ให้มีประสิทธิภาพ และอาจไม่ได้รับความน่าเชื่อถือจากบุคคลทั่วไป รวมถึงอาจก่อให้เกิดการเสื่อมประสิทธิภาพในการใช้บังคับกฎหมายของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งทำให้เกิดปัญหาในการปราบปรามการทุจริตของประเทศไทยในภาพรวม อันเป็นอุปสรรคแก่การบริหารงานของรัฐหรือแก่การบริการสาธารณะ โดยการบริหารงานในองค์กรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นย่อมจะต้องมีการดำเนินงานอย่างต่อเนื่องและมีบุคลากรผู้มีความรู้ความสามารถเข้ามาทดแทนได้อยู่แล้ว การที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่อยู่ในองค์กร การบริหารงานของรัฐหรือการบริการสาธารณะก็ไม่ได้ได้รับความเสียหายแต่อย่างใด อีกทั้ง การมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองกลับเข้ามาดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้ และรองนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้ตามเดิมนั้น ย่อมทำให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้รับสิทธิประโยชน์ตลอดจนสวัสดิการที่สูญเสียไปนับแต่ถูกลงโทษ หากต่อมาศาลปกครองพิพากษายกฟ้องของผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะต้องดำเนินการให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองพ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้ และรองนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้อีกครั้ง ซึ่งย่อมจะก่อให้เกิดปัญหาอุปสรรคต่อการบริหารงานและทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่อหน่วยงานของรัฐ ดังนั้น กรณีจึงถือว่ายังไม่มีเหตุผลเพียงพอที่ศาลจะมีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครองตามคำขอของผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ทั้งนี้ ตามข้อ ๗๒ วรรคสาม แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ทั้งนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๘๙๔-๖๕/๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๖๐ ได้มีมติแต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริง ต่อมาได้มีการปรับเปลี่ยนรูปแบบการไต่สวนจากเดิม เป็นมอบหมายคณะผู้ไต่สวนเบื้องต้นตามมาตรา ๕๐ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๑๔๙/๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๖๔ และครั้งที่ ๙๒/๒๕๖๕ เมื่อวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๖๕ ได้มีมติวินิจฉัยมูลความผิดของผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ซึ่งหากปรากฏว่า ในการไต่สวนคดีนี้มีการอนุมัติหรืออนุญาตให้ขยายระยะเวลาการไต่สวน กรณีมีเหตุจำเป็นตามมาตรา ๔๘ วรรคสาม และมาตรา ๕๐ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะจัดส่งเอกสารหลักฐานพร้อมทั้งระเบียบที่เกี่ยวข้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ภายใน ๗ วัน นับแต่วันไต่สวนนี้ ซึ่งต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ส่งเอกสารหลักฐานเกี่ยวกับการอนุมัติหรืออนุญาตให้ขยายระยะเวลาการไต่สวนต่อศาลปกครองชั้นต้น ตามหนังสือสำนักงาน ป.ป.ช. ด่วนที่สุด ที่ ปช ๐๐๒๙/๐๗๕๑ ลงวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ชี้แจงข้อเท็จจริงตามหนังสือลงวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖ และให้ถ้อยคำต่อศาลปกครองชั้นต้น สรุปได้ว่า ตามกรณีพิพาท เลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (เลขาธิการคณะกรรมการ ป.ป.ช.) มีหนังสือสำนักงาน ป.ป.ช. ประจำจังหวัดภูเก็ต ลับ ที่ ปช ๐๐๔๐ (ภก)/๐๐๓๓ ลงวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๖๕ ถึงรัฐมนตรี

/ว่าการกระทรวง...

ว่าการกระทรวงมหาดไทย แจ้งกรณีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับเรื่องกล่าวหาผู้ฟ้องคดีทั้งสองว่า กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการไว้พิจารณา กรณีอนุญาตให้เอกชนทำการสูบน้ำจากชุมชนเมืองหน้าพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติเมืองแพร่เกิด โดยไม่ได้ ขออนุญาตจากกรมป่าไม้ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๑๔๙/๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๖๔ พิจารณาแล้วมีมติว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสองมีมูลความผิดทางอาญา ฐานเป็นเจ้าพนักงาน มีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการหรือรักษาทรัพย์ใด เบียดบังทรัพย์นั้นเป็นของตน หรือเป็นของผู้อื่นโดยทุจริต หรือโดยทุจริตยอมให้ผู้อื่นเอาทรัพย์นั้นเสีย ฐานเป็นเจ้าพนักงานมีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการ หรือรักษาทรัพย์ใด ๆ ใช้อำนาจในตำแหน่งโดยทุจริต อันเป็นการเสียหายแก่รัฐ เทศบาล สุขาภิบาลหรือเจ้าของทรัพย์นั้น และฐานเป็นเจ้าพนักงาน ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๗ มาตรา ๑๕๑ และมาตรา ๑๕๗ และฐานเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในตำแหน่งหรือหน้าที่ หรือใช้อำนาจในตำแหน่งหรือหน้าที่ โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๑๒๓/๑ ประกอบกับพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการ ป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๙๒ และมีมูลความผิดฐานกระทำการ ฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อยหรือสวัสดิภาพของประชาชน หรือละเลยไม่ปฏิบัติตามหรือปฏิบัติการ ไม่ชอบด้วยอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๗๓ จึงส่งเรื่องให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนดำเนินการตามพระราชบัญญัติประกอบ รัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๖๔ ซึ่งอธิบดี กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นได้มีหนังสือกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ลับ ที่ มท ๐๘๐๔.๓/๒๕๗ ลงวันที่ ๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕ ส่งเรื่องดังกล่าวให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดำเนินการ ตามหน้าที่และอำนาจต่อไป จากนั้น เลขาธิการคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีหนังสือสำนักงาน ป.ป.ช. ประจำจังหวัดภูเก็ต ด่วน ที่ ปช ๐๐๔๐ (ภก)/๐๕๓๗ ลงวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๖๕ ถึงรัฐมนตรี ว่าการกระทรวงมหาดไทย แจ้งมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๙๒/๒๕๖๕ เมื่อวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๖๕ ที่ได้พิจารณาบททวนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๑๔๙/๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๖๔ ให้แก้ไขข้อความจาก “...ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการ ป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๙๑ (๑) และให้ส่งเรื่องให้ผู้บังคับบัญชา หรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนดำเนินการทางวินัยตามหน้าที่และอำนาจกับผู้ฟ้องคดีทั้งสอง และนางทัศนีย์ แซ่ทอง ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปราม การทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๖๔ ต่อไป...” เป็น “...และให้ส่งรายงาน สำนวนการไต่สวน

/เอกสาร...

เอกสารหลักฐาน และคำวินิจฉัยไปยังผู้บังคับบัญชาเพื่อพิจารณาโทษทางวินัยกับนางทัศนีย์ และส่งสำนวนการไต่สวนและเอกสารหลักฐานพร้อมความเห็นไปยังผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอน เพื่อดำเนินการตามหน้าที่และอำนาจกับผู้ฟ้องคดีทั้งสองตามความผิดฐานดังกล่าว ตามพระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๙๑ (๑) (๒) และมาตรา ๙๘ แล้วแต่กรณี ต่อไป...” และให้ดำเนินการตามหน้าที่และอำนาจ และรองปลัดกระทรวงมหาดไทย ปฏิบัติราชการแทนปลัดกระทรวงมหาดไทย จึงได้มีหนังสือกระทรวงมหาดไทย ลับ ด่วน ที่ มท ๐๘๐๔.๓/๕๔๓๔ ลงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๖๕ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แจ้งมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าว และขอให้พิจารณาดำเนินการตามหน้าที่และอำนาจต่อไป สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เสนอหลักฐานใหม่ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอน ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เสนอเอกสารหลักฐานใหม่ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาทบทวนมติ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกัน และปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้วเห็นว่า พยานหลักฐานตามที่ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ขอให้พิจารณาทบทวนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ส่วนใหญ่เป็นพยานหลักฐานที่ได้ผ่าน การพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แล้ว มิได้มีพยานหลักฐานใหม่ที่เป็นพยานหลักฐานสำคัญ ที่จะเปลี่ยนแปลงมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้มีหนังสือส่งเรื่องให้นายอำเภอ กะทู้ ดำเนินการให้เป็นไปตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และรายงานให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาดำเนินการ ซึ่งนายอำเภอ กะทู้ ผู้ซึ่งได้รับมอบหมายจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๒๙๗๐/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๖๒ ได้เสนอความเห็นให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองพ้นจากตำแหน่งตามมาตรา ๗๓/๑ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ ที่แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติเทศบาล (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๖๒ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้มีคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๔๓๙/๒๕๖๖ ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๖๖ ให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ พ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีเมืองกระทุ และคำสั่ง จังหวัดภูเก็ต ที่ ๔๔๐/๒๕๖๖ ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๖๖ ให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ พ้นจากตำแหน่ง รองนายกเทศมนตรีเมืองกระทุ คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังกล่าวจึงชอบด้วยกฎหมาย ทั้งนี้ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองไม่ได้ยื่นอุทธรณ์คำสั่งที่พิพาทต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามมาตรา ๑๐๑ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ ส่วนการให้คำสั่งทางปกครองดังกล่าวมีผลใช้บังคับต่อไป ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีอาจประเมิน ความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นภายหลังได้ และโดยที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อยู่ในฐานะผู้กำกับดูแลเทศบาล ให้ปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่โดยถูกต้องตามกฎหมาย กฎ และระเบียบข้อบังคับของทางราชการ ตามมาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติม มิได้อยู่ในฐานะ ผู้บังคับบัญชาของเทศบาล กรณีผู้ฟ้องคดีทั้งสองพ้นจากตำแหน่งนายกและรองนายกเทศมนตรี เมืองกะทู้ตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่พิพาท เทศบาลเมืองกะทู้ก็ยังมีหน้าที่และอำนาจ

/จัดทำบริการ...

จัดทำบริการสาธารณะและกิจการสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นของตนเอง ตามที่กฎหมายกำหนดไว้ตามมาตรา ๒๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ โดยให้ปลัดเทศบาลปฏิบัติหน้าที่นายกเทศมนตรีเท่าที่จำเป็นได้เป็นการชั่วคราวจนถึงวันประกาศผลการเลือกตั้งนายกเทศมนตรี ทั้งนี้ ตามมาตรา ๔๘ ปัญจทิศ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติม อนึ่ง ผู้อำนวยการการเลือกตั้งประจำจังหวัดภูเก็ตได้มีหนังสือสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดภูเก็ต ด่วนที่สุด ที่ ลต (ภก) ๐๐๐๒/ว ๕ ลงวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แจ้งประกาศให้มีการเลือกตั้ง และขอความร่วมมือประชาสัมพันธ์การเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นและผู้บริหารท้องถิ่น (กรณีแทนตำแหน่งที่ว่าง) ตามประกาศผู้อำนวยการการเลือกตั้งประจำเทศบาลเมืองกะทู้ อำเภอกะทู้ จังหวัดภูเก็ต ลงวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖ เรื่อง ให้มีการเลือกตั้งนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้แทนตำแหน่งที่ว่าง ซึ่งจะมีการเลือกตั้งในวันที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๖๖

ผู้ร้องสอดชี้แจงข้อเท็จจริงตามหนังสือลงวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖ และให้ถ้อยคำต่อศาลปกครองชั้นต้น สรุปได้ว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๔๓๙/๒๕๖๖ ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๖๖ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ พ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้ และคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๔๔๐/๒๕๖๖ ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๖๖ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ พ้นจากตำแหน่งรองนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้ตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชอบด้วยกฎหมายแล้ว การให้ทุเลาการบังคับตามคำสั่งดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีทั้งสองไม่อาจกลับไปปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งดังกล่าวได้ เนื่องจากผู้ฟ้องคดีทั้งสองถูกฟ้องเป็นจำเลยต่อศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ ภาค ๘ เป็นคดีหมายเลขดำที่ อท ๑๑๕/๒๕๖๕ ในฐานะความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๗ มาตรา ๑๕๑ มาตรา ๑๕๗ ประกอบกับมาตรา ๘๓ ตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบภาค ๘ มีคำสั่งประทับฟ้องไว้เมื่อวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๖๕ ฉะนั้น ผู้ฟ้องคดีทั้งสองต้องหยุดปฏิบัติหน้าที่โดยผลของกฎหมายตามมาตรา ๘๑ วรรคหนึ่ง ประกอบกับมาตรา ๘๓ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า การที่ศาลปกครองจะมีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครองที่เป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีนี้ต้องมีเงื่อนไขข้อบังคับประกอบครบถ้วนทั้ง ๓ ประการ กล่าวคือ ประการที่หนึ่ง คำสั่งทางปกครองที่เป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีน่าจะไม่ชอบด้วยกฎหมาย ประการที่สอง การให้คำสั่งทางปกครองดังกล่าวมีผลใช้บังคับต่อไปจะทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงที่ยากแก่การเยียวยาแก้ไขในภายหลัง และประการที่สาม การทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครองนั้น เป็นอุปสรรคแก่การบริหารงานของรัฐหรือแก่บริการสาธารณะหรือไม่ สำหรับองค์ประกอบประการที่หนึ่ง จากข้อเท็จจริงในคดีนี้ เห็นว่า เมื่อนับแต่วันที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

/มีมติแต่งตั้ง...

มีมติแต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนเป็นวันเริ่มดำเนินการไต่สวน คือ วันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๖๐ จนถึงวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๖๔ อันเป็นวันที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีความเห็นหรือวินิจฉัยกรณีดังกล่าว ตามคดีหมายเลขแดงที่ ๑๒๙๓-๑-๓๐/๒๕๖๔ จึงเกิน ๓ ปี นับแต่วันเริ่มดำเนินการไต่สวน ตามมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง ประกอบกับมาตรา ๙๘ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ ซึ่งเป็นระยะเวลาที่กฎหมาย กำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องถือปฏิบัติในการดำเนินการไต่สวนให้แล้วเสร็จโดยเคร่งครัด ทั้งนี้ เมื่อนับระยะเวลาเริ่มต้นใหม่ตั้งแต่วันที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกัน และปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ ใช้บังคับ โดยเริ่มนับตั้งแต่วันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๖๑ ตามมาตรา ๑๙๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว และประธานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้เสนอ ขอรับความเห็นชอบให้ขยายระยะเวลาดำเนินการไต่สวนออกไปกรณีจำเป็นเร่งด่วน เป็นวาระจร ในการประชุมผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เมื่อวันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๖๔ ตามมาตรา ๔๘ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติเดียวกันก็ตาม แต่วันที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติเห็นชอบให้ขยายระยะเวลาดำเนินการไต่สวนข้างต้นนั้นได้ล่วงเลยกำหนดเวลา ๒ ปี นับแต่วันเริ่มนับระยะเวลาดำเนินการไต่สวนใหม่ กล่าวคือ ล่วงเลยวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๖๓ แล้ว ระยะเวลาดำเนินการไต่สวน จึงไม่ขยายออกไปอีกตามมาตรา ๔๘ วรรคสาม (เทียบคำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ ๒๔๐/๒๕๕๘ ประชุมใหญ่) อีกทั้ง เมื่อครบกำหนด ๓ ปี ในวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๖๔ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็ยังดำเนินการไต่สวนไม่แล้วเสร็จเช่นเดิม หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุม ครั้งที่ ๑๔๙/๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๖๔ จึงมีมติวินิจฉัยชี้มูลความผิดของผู้ฟ้องคดีทั้งสอง โดยมีการทบทวนมติในการประชุมครั้งที่ ๙๒/๒๕๖๕ เมื่อวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๖๕ ซึ่งเป็นกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีความเห็นหรือวินิจฉัยเรื่องที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองถูกกล่าวหาเกิน ๓ ปี นับแต่ระยะเวลาเริ่มต้นใหม่ตั้งแต่วันที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกัน และปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ ใช้บังคับ กล่าวคือ เริ่มนับตั้งแต่วันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๖๑ ตามมาตรา ๑๙๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่มีหน้าที่ และอำนาจออกคำสั่งถอดถอนให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองพ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้ และรองนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้ตามมาตรา ๙๘ วรรคหนึ่ง และวรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ แต่อย่างใด ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๔๓๙/๒๕๖๖ ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๖๖ ให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ พ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้ และคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๔๔๐/๒๕๖๖ ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๖๖ ให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ พ้นจากตำแหน่งรองนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้ ตามมติวินิจฉัยชี้มูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๑๔๙/๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๖๔ และครั้งที่ ๙๒/๒๕๖๕ เมื่อวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๖๕ จึงน่าจะไม่ใช่ชอบ

/ด้วยกฎหมาย...

ด้วยกฎหมาย องค์ประกอบประการที่สอง โดยที่ขณะนี้ได้มีประกาศคณะกรรมการการเลือกตั้ง ประจำเทศบาลเมืองกะทู้ อำเภอกะทู้ จังหวัดภูเก็ต ลงวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖ เรื่อง ให้มีการเลือกตั้งนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้แทนตำแหน่งที่ว่าง กำหนดรับสมัครเลือกตั้งในระหว่าง วันที่ ๖ ถึงวันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖ และกำหนดวันเลือกตั้งในวันอาทิตย์ที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๖๖ ถ้าให้เทศบาลเมืองกะทู้ดำเนินการเลือกตั้งนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้ตามประกาศดังกล่าวต่อไป หลังจากนั้น หากศาลพิพากษาว่าคำสั่งทางปกครองที่เป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีนี้ไม่ชอบ ด้วยกฎหมาย และเพิกถอนคำสั่งที่พิพาท ซึ่งผู้ฟ้องคดีทั้งสองมีวาระการดำรงตำแหน่ง ๔ ปี ตั้งแต่วันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๖๔ จนถึงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๖๘ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองก็ไม่อาจ กลับเข้าดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้ และรองนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้ได้อีก โดยผู้ฟ้องคดีทั้งสองหาได้มีความประสงค์ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ ผู้ฟ้องคดีทั้งสอง อันเป็นกรณีที่สามารถเยียวยาแก้ไขในภายหลังได้ดังที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กล่าวอ้าง แต่อย่างใดไม่ การให้คำสั่งทางปกครองที่เป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีนี้มีผลใช้บังคับต่อไปย่อมส่งผล ให้ต้องมีการเลือกตั้งแทนตำแหน่งผู้ฟ้องคดีที่ ๑ แต่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถูกตัดสิทธิในการสมัคร รับเลือกตั้งดังกล่าวตามมาตรา ๕๐ (๒๕) แห่งพระราชบัญญัติการเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่น หรือผู้บริหารท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๖๒ และเมื่อได้ดำเนินการให้มีการเลือกตั้งแทนตำแหน่ง ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ แล้ว แม้ต่อมาศาลจะได้มีคำพิพากษาให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองเป็นฝ่ายชนะคดี ผลแห่งคำพิพากษาดังกล่าวก็ไม่อาจทำให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองกลับไปดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรี เมืองกะทู้และรองนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้ได้ดังเดิม การให้คำสั่งทางปกครองที่เป็นเหตุ แห่งการฟ้องคดีนี้มีผลบังคับต่อไป จึงทำให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรง ที่ยากแก่การเยียวยาแก้ไขในภายหลัง (เทียบคำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ ๘๕๗/๒๕๖๕) และองค์ประกอบประการที่สาม เมื่อได้วินิจฉัยตามองค์ประกอบในประการที่หนึ่งและประการ ที่สองแล้วว่า คำสั่งทางปกครองที่เป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีนี้น่าจะไม่ชอบด้วยกฎหมาย และหาก ให้คำสั่งที่พิพาทมีผลบังคับต่อไป ในระหว่างการพิจารณาของศาลจะทำให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรงที่ยากแก่การเยียวยาแก้ไขในภายหลังแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ย่อมไม่อาจอ้างได้ว่าจะส่งผลกระทบให้เป็นอุปสรรคปัญหาในการปราบปรามการทุจริต ของประเทศไทยไม่บังเกิดผลสัมฤทธิ์ แม้ศาลจะมีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่เป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีนี้ก็ตาม แต่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองก็ต้องหยุดปฏิบัติหน้าที่โดยผลของกฎหมาย เนื่องจากศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบภาค ๘ ได้ประทับรับฟ้องไว้เป็นคดีอาญา หมายเลขดำที่ อท ๑๑๕/๒๕๖๕ ตามมาตรา ๘๑ วรรคหนึ่ง ประกอบกับมาตรา ๙๓ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ ซึ่งในระหว่างที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองหยุดปฏิบัติหน้าที่นั้น มาตรา ๔๘ วิสติ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติ

/เทศบาล...

เทศบาล พ.ศ. ๒๕๔๖ เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติเทศบาล (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๔๓ ได้บัญญัติให้ปลัดเทศบาลเป็นผู้รักษาราชการแทนผู้ฟ้องคดีทั้งสอง เพื่อให้การบริหารงานเทศบาลเกิดความต่อเนื่องอยู่แล้ว การทะเลาะการบังคับตามคำสั่งทางปกครองที่เป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีนี้ จึงไม่เป็นอุปสรรคแก่การบริหารงานของรัฐหรือแก่บริการสาธารณะแต่อย่างใด (เทียบคำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ ๘๕๗/๒๕๖๕ และที่ พบ. ๑๑/๒๕๕๙) ดังนั้น คำขอของผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ที่ขอให้ศาลมีคำสั่งทะเลาะการบังคับตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๔๓๙/๒๕๖๖ ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๖๖ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ พ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้ และคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๔๔๐/๒๕๖๖ ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๖๖ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ พ้นจากตำแหน่งรองนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้ ตามมติวินิจฉัยชี้มูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๑๔๙/๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๖๔ และครั้งที่ ๙๒/๒๕๖๕ เมื่อวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๖๕ นั้น จึงเข้าเงื่อนไขครบองค์ประกอบทั้ง ๓ ประการ ที่ศาลมีอำนาจสั่งทะเลาะการบังคับตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังกล่าวได้ตามข้อ ๗๒ วรรคสาม แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งทะเลาะการบังคับตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๔๓๙/๒๕๖๖ ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๖๖ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ พ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้ และคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๔๔๐/๒๕๖๖ ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๖๖ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ พ้นจากตำแหน่งรองนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้ ตามคำขอของผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ไว้เป็นการชั่วคราวก่อนการพิพากษาก่อนศาลจะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่น

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น ความว่า กำหนดระยะเวลาการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่กำหนดไว้ ๒ ปี และ ๓ ปี (กรณีมีเหตุจำเป็นขยายระยะเวลา) ตามมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง และวรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ ซึ่งใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๖๑ นั้น โดยที่มาตรา ๔๘ วรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติว่า ภายใต้กำหนดอายุความ เมื่อพ้นกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสาม หรือตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้แล้ว คณะกรรมการ ป.ป.ช. ยังคงมีหน้าที่และอำนาจที่จะดำเนินการไต่สวน และมีความเห็น หรือวินิจฉัย หรือดำเนินการตามหน้าที่และอำนาจต่อไป แต่ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. พิจารณาสอบสวนและดำเนินการลงโทษผู้ที่เกี่ยวข้องตามควรแก่กรณีโดยเร็ว กรณีจึงแสดงให้เห็นได้ว่า กำหนดระยะเวลาดังกล่าวเป็นเพียงระยะเวลาเร่งรัดในการไต่สวนข้อเท็จจริง ไม่ใช่อายุความเช่น การฟ้องร้องคดีอาญา ตามมาตรา ๙๕ แห่งประมวลกฎหมายอาญา ทั้งนี้ ตามนัยคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๘๔๕/๒๕๕๐ และคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ คดีหมายเลขแดงที่ ๑๐๕๗/๒๕๖๖ และเมื่อข้อเท็จจริงปรากฏชัดว่าผู้ฟ้องคดีทั้งสองมีมูลความผิด ประธานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

/จึงได้ส่งรายงาน...

จึงได้ส่งรายงานและเอกสารพร้อมทั้งความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนเพื่อดำเนินการตามหน้าที่และอำนาจต่อไป ซึ่งตามมาตรา ๙๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ ถือเป็นกฎหมายที่บัญญัติเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยของข้าราชการประเภทต่าง ๆ โดยมีเจตนารมณ์ในการบังคับใช้รวมถึงผู้บริหารท้องถิ่น และรองผู้บริหารท้องถิ่น โดยให้ผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นพิจารณาโทษตามความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนอีก และให้ถือว่าสำนวนการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นสำนวนการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนดังกล่าว ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนอีกและต้องพิจารณาสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีทั้งสองภายในสามสิบวัน ตามมาตรา ๙๘ วรรคสาม ประกอบกับมาตรา ๔ ในส่วนของบทนิยาม “เจ้าหน้าที่ของรัฐ” แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ทั้งนี้ สอดคล้องกับความเห็นคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๑๓๒๐/๒๕๖๓ และคำพิพากษาศาลปกครองกลาง คดีหมายเลขแดงที่ บ. ๒๖๖/๒๕๖๓ โดยการให้คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่พิพาทมีผลใช้บังคับต่อไปในระหว่างการศึกษาของศาลปกครองสูงสุด ไม่ถึงขนาดทำให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรงจนยากแก่การเยียวยาแก้ไขในภายหลัง เพราะหากต่อมาศาลพิพากษาเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่พิพาทก็เป็นหน้าที่ของหน่วยงานของรัฐผู้ออกคำสั่งดังกล่าวที่จะดำเนินการให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้รับความเป็นธรรมตามกฎหมาย โดยผู้ฟ้องคดีทั้งสองสามารถเรียกร้องค่าเสียหายเพื่อชดเชยความเสียหายได้ จึงเป็นกรณีที่สามรถเยียวยาแก้ไขในภายหลังได้ และกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ วินิจฉัยชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีทั้งสอง โดยพฤติการณ์มีสภาพร้ายแรงและมีผลกระทบต่อภาพลักษณ์ของเทศบาลเมืองกะทู้ การที่ศาลปกครองมีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่พิพาทย่อมเป็นอุปสรรคต่อการบริหารงานและวิกฤติศรัทธาต่อองค์กรเป็นอย่างมาก จึงอาจทำให้เกิดปัญหาอุปสรรคแก่การบริหารงานของรัฐหรือแก่การบริการสาธารณะ อีกทั้ง ศาลปกครองสูงสุด ยังไม่ได้พิจารณาวินิจฉัยชี้ขาดข้อพิพาทในส่วนขอประเด็นเนื้อหาแห่งคดีให้เป็นที่ยุติ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่อาจเห็นพ้องด้วยกับการที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่พิพาท

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งกลับคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้ยกคำขอทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครองของผู้ฟ้องคดีทั้งสอง และมีคำสั่งระงับคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครองของศาลปกครองชั้นต้นไว้เป็นการชั่วคราวจนกว่าศาลปกครองสูงสุดจะมีคำสั่งอุทธรณ์

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น ความว่า ระยะเวลาการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่กำหนดไว้ ๓ ปี เป็นเพียงระยะเวลาเร่งรัดดำเนินการ

/ไม่ใช่อายุความ...

ไม่ใช่อายุความอันจะทำให้สำนวนการสอบสวนหรือสิทธิในการดำเนินการตามกฎหมายต้องสิ้นผลไปแต่ประการใด และการให้คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่พิพาทมีผลใช้บังคับต่อไปย่อมเป็นการระงับยับยั้งไม่ให้ผู้ที่อาจกระทำผิดได้กระทำความผิดนั้นต่อไป หากต่อมาศาลวินิจฉัยให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองชนะคดี และพิพากษาเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่พิพาทย่อมมีผลย้อนหลังไปนับแต่วันที่ออกคำสั่งดังกล่าว กรณีจึงไม่ได้ก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงที่ยากแก่การเยียวยาแก้ไขในภายหลัง นอกจากนี้ การดำเนินกิจการของเทศบาลเมืองกะทู้ตามหน้าที่และอำนาจ และการจัดทำบริการสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นที่รับผิดชอบภายใต้การบริหารจัดการของผู้ฟ้องคดีทั้งสอง อาจเป็นไปโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายในขณะที่ศาลยังมิได้พิจารณาพิพากษาคัดสิ้นคดี โดยเฉพาะการรวบรวมพยานหลักฐานหรือการแสวงหาพยานหลักฐานเพิ่มเติมจากเทศบาลเมืองกะทู้ ย่อมอาจถูกแทรกแซงได้โดยง่าย การให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองปฏิบัติหน้าที่ต่อไปจึงเป็นการสร้างความเสียหายต่อรัฐมากยิ่งขึ้นจนมิอาจประเมินได้

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งกลับคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้ยกคำขอทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครองของผู้ฟ้องคดีทั้งสอง และมีคำสั่งระงับคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครองของศาลปกครองชั้นต้นไว้เป็นการชั่วคราวจนกว่าศาลปกครองสูงสุดจะมีคำสั่งอุทธรณ์

ผู้ร้องสอดยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น ความว่า การที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยเกี่ยวกับประเด็นปัญหาว่าคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่พิพาทน่าจะไม่ชอบด้วยกฎหมาย ล้วนเป็นการยกข้อเท็จจริงซึ่งเป็นการใช้อำนาจดุลพินิจพิจารณา รับฟังพยานหลักฐาน อันเป็นขั้นตอนการไต่สวนและวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทั้งสิ้น ซึ่งการวินิจฉัยชี้ขาดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นไปตามมาตรา ๒๓๔ วรรคหนึ่ง (๒) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ กรณีจึงไม่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง ตามนัยมาตรา ๑๙๗ วรรคสาม ของรัฐธรรมนูญดังกล่าว และเป็นปัญหาข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชนที่ศาลมีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้ตามข้อ ๙๒ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ทั้งนี้ ตามนัยคำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ คบ. ๑๑๓/๒๕๖๔ ศาลปกครองชั้นต้นจึงไม่มีอำนาจออกคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่พิพาท สำหรับระยะเวลาการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามมาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ เป็นเพียงระยะเวลาเร่งรัดให้มีการไต่สวนข้อเท็จจริงเท่านั้น แม้ไม่มีการดำเนินการภายในกำหนดระยะเวลาดังกล่าว ก็ไม่มีผลกระทบต่ออำนาจหรือความชอบของการไต่สวนและชี้มูลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามนัยมาตรา ๔๘ วรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ประกอบกับคำพิพากษาศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบภาค ๓ คดีหมายเลขแดงที่

/อท ๒๑๑/๒๕๖๕...

อท ๒๑๑/๒๕๖๕ และคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ คดีหมายเลขแดงที่ ๑๐๕๗/๒๕๖๖ นอกจากนี้ คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ ๒๔๐/๒๕๕๘ (ประชุมใหญ่) เป็นคำวินิจฉัยเกี่ยวกับระยะเวลา ในการพิจารณาอุทธรณ์ ซึ่งแตกต่างจากข้อเท็จจริงในคดีนี้ ที่ศาลปกครองชั้นต้นยกคำสั่ง ศาลปกครองสูงสุดดังกล่าวมาใช้วินิจฉัยในคดีนี้ได้ ผู้ร้องสอดจึงไม่เห็นพ้องด้วย ฉะนั้น คำสั่งของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่พิพากษาจึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว และการให้คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่พิพากษามีผลใช้บังคับต่อไปในระหว่างพิจารณาของศาลปกครองสูงสุด ไม่ถึงขนาดทำให้ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรงจนยากแก่การเยียวยาแก้ไขในภายหลัง เพราะหากต่อมา ศาลพิพากษาเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่พิพากษาที่เป็นหน้าที่ของหน่วยงานของรัฐ ผู้ออกคำสั่งดังกล่าวที่จะดำเนินการให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้รับความเป็นธรรมตามกฎหมาย โดยผู้ฟ้องคดีทั้งสองสามารถเรียกร้องค่าเสียหายเพื่อชดเชยความเสียหายได้ จึงเป็นกรณี ที่สามารถเยียวยาแก้ไขในภายหลังได้ ในทางกลับกัน หากศาลมีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่ง ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่พิพากษา โดยผู้ฟ้องคดีทั้งสองกลับเข้าดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้ และรองนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้ และได้รับสิทธิประโยชน์และค่าตอบแทนตามเดิม แล้วต่อมาศาล มีคำพิพากษายกฟ้องผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่รัฐน่าจะร้ายแรงกว่าและเยียวยา แก้ไขในภายหลังได้ยากกว่า อีกทั้ง ผู้ฟ้องคดีทั้งสองซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐตามนิยามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ ต้องหยุดปฏิบัติหน้าที่โดยผลของกฎหมายตามมาตรา ๘๑ วรรคหนึ่ง ประกอบกับมาตรา ๘๓ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว เนื่องจากศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบภาค ๘ มีคำสั่งประทับฟ้องไว้แล้วเป็นคดีหมายเลขดำที่ อท ๑๑๕/๒๕๖๕ คำขอของผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ที่ขอให้ศาลมีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่พิพากษา จึงเป็นการพ้นวิสัย นอกจากนี้ เมื่อผู้ฟ้องคดีทั้งสองถูกข่มขู่ความผิดและดำเนินคดีอาญา ผู้ฟ้องคดีทั้งสองย่อมต้องเสียสิทธิ บางประการ ซึ่งเป็นการได้สัดส่วนกันอยู่แล้ว รวมถึงการที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองขาดคุณสมบัติในการ สมัครรับเลือกตั้งตามประกาศผู้อำนวยการการเลือกตั้งประจำเทศบาลเมืองกะทู้ อำเภอกะทู้ จังหวัดภูเก็ต ลงวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖ เรื่อง ให้มีการเลือกตั้งนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้ แทนตำแหน่งที่ว่างซึ่งจะมีการเลือกตั้งในวันที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๖๖ ก็เป็นไปตามหลักการ และเหตุผลที่กำหนดในกฎหมาย และหากภายหลังศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ มีคำพิพากษายกฟ้อง ย่อมมีผลเป็นการเพิกถอนกระบวนการและหรือคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่พิพากษา รวมทั้งมีกระบวนการเยียวยาผู้ฟ้องคดีทั้งสองตามกฎหมายอยู่แล้ว จึงไม่อาจถือได้ว่า การให้คำสั่งทางปกครองมีผลใช้บังคับต่อไปจะทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงที่ยาก แก่การเยียวยาแก้ไขในภายหลัง และการให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองปฏิบัติหน้าที่ต่อไปย่อมทำให้เกิด อุปสรรคและวิฤตติศาสตร์ต่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และประชาชนเกิดความสงสัย และไม่เชื่อถือการป้องกันและปราบปรามการทุจริต และทำให้การบังคับใช้กฎหมาย

/ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑...

ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เสื่อมประสิทธิภาพ อันอาจเป็นปัญหาอุปสรรคแก่การบริหารงานของรัฐ หรือแก่การบริการสาธารณะได้ โดยเมื่อผู้ฟ้องคดีทั้งสองพ้นจากตำแหน่งแล้วตามหลักการบริหารงาน ในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นย่อมมีการดำเนินการจัดหาบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถ มาปฏิบัติหน้าที่แทนได้ เมื่อพิจารณาถึงส่วนได้เสียแล้วถือว่าความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่รัฐ มากกว่าความเสียหายของผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ซึ่งความเสียหายของผู้ฟ้องคดีทั้งสองสามารถเยียวยา แก้ไขในภายหลังได้ ดังนั้น กรณีจึงยังไม่มีเหตุเพียงพอที่ศาลจะมีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่ง ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่พิพากษา นอกจากนั้น การที่ศาลมีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครอง อาจก่อให้เกิดข้อโต้แย้งทางกฎหมายหลายประการ อันเป็นอุปสรรคต่อการบริหารงานของ หน่วยงานของรัฐ เนื่องจากไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ ที่บัญญัติให้ผู้ถูกกล่าวหาหยุดปฏิบัติหน้าที่ จนกว่าจะมีคำพิพากษา เพื่อป้องกันมิให้ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ผู้บริหารท้องถิ่น หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอื่น ๆ ที่ถูกฟ้องต่อศาลในความผิดเกี่ยวกับตำแหน่งหน้าที่หรือถูกกล่าวหาว่า ทุจริตเข้ามาปฏิบัติหน้าที่ในหน่วยงานของรัฐนั้น ๆ อันเป็นหลักประกันให้การดำเนินคดี ภายใต้อำนาจตุลาการหรือกระบวนการตรวจสอบสามารถกระทำได้โดยปราศจากการครอบงำ แทรกแซงของผู้มีอำนาจในหน่วยงานต่าง ๆ รวมถึงการเข้าไปยุ่งเหยิงกับพยานหลักฐาน อันอาจ ทำให้เกิดความเสียหายหรือกระทบต่อกระบวนการยุติธรรม ซึ่งในคดีนี้ผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ไม่เคยหยุดปฏิบัติหน้าที่โดยผลของกฎหมายดังกล่าว อันเป็นการกระทำที่ขัดต่อกฎหมาย และปราศจากอำนาจ แสดงให้เห็นว่าผู้ฟ้องคดีทั้งสองมิได้ยำเกรงต่อกฎหมาย โดยเฉพาะการที่ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ขอความอนุเคราะห์ให้นางทัศนีย์ แซ่ทอง ปลัดเทศบาลเมืองบางกรวย มาช่วยปฏิบัติ ราชการ เป็นเวลา ๖ เดือน ตามหนังสือเทศบาลเมืองกะทู้ ที่ ภก ๕๒๓๐๑/๓ ลงวันที่ ๓ มกราคม ๒๕๖๖ ทั้งที่นางทัศนีย์เป็นจำเลยที่ ๓ ในคดีอาญาเดียวกันกับผู้ฟ้องคดีทั้งสองและต้องหยุดปฏิบัติหน้าที่ นับแต่วันที่ศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบภาค ๘ ประทับรับฟ้องเมื่อวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๖๕ เช่นกัน และอาจเพราะนางทัศนีย์เคยดำรงตำแหน่งปลัดเทศบาลเมืองกะทู้มาเป็นเวลานาน และพยานบุคคลที่เกี่ยวข้องล้วนปฏิบัติหน้าที่ในเทศบาลเมืองกะทู้ พฤติการณ์การเจาะจงตัวนางทัศนีย์ มาช่วยปฏิบัติราชการเช่นนี้ จึงอาจส่อไปในทางการใช้อิทธิพลเข้าไปยุ่งเหยิงกับพยานหลักฐาน ในคดีนี้ และส่งผลถึงการชั่งน้ำหนักในการรับฟังพยานหลักฐานในชั้นศาลต่อไป ทั้งนี้ ผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ยังคงปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้และรองนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้ต่อไป และได้รับประโยชน์ตอบแทนเป็นเงินเดือนต่อเนื่องมาโดยตลอด เว้นแต่ในช่วงเวลาที่คำสั่งของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่พิพากษามีผลบังคับใช้

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งกลับคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้ยกคำขอ ทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครองของผู้ฟ้องคดีทั้งสอง

/ผู้ฟ้องคดีทั้งสอง...

ผู้ฟ้องคดีทั้งสองชี้แจงข้อเท็จจริง ความว่า ตามกรณีพิพาทเป็นไปตามมาตรา ๙๘ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ กล่าวคือ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ส่งสำนวนการไต่สวนให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจ แต่งตั้งถอดถอนผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ดำเนินการตามหน้าที่และอำนาจ กรณีนี้นายอำเภอเกาะกูด ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อทำการสอบสวนตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชี้มูลความผิด ผู้ฟ้องคดีทั้งสองก่อนรายงานให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาและมีคำสั่งต่อไป และโดยที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ไม่ได้มีความประสงค์ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ชดใช้ค่าเสียหายแต่อย่างใด หากให้คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่พิพาทมีผลใช้บังคับต่อไป ย่อมต้องมีการดำเนินการเลือกตั้งแทนตำแหน่ง ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งจะมีผลกระทบต่อผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ด้วย และในระหว่างนั้นผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ก็ถูกตัดสิทธิ ในการสมัครรับเลือกตั้งในตำแหน่งนายกเทศมนตรีเมืองเกาะกูด ตามมาตรา ๕๐ (๒๕) แห่งพระราชบัญญัติ การเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๖๒ ซึ่งเมื่อได้บุคคลมาดำรงตำแหน่ง ดังกล่าวแทนผู้ฟ้องคดีที่ ๑ แล้ว แม้ต่อมาศาลจะพิพากษาให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองเป็นฝ่ายชนะคดี กรณีย่อมไม่อาจมีผลให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองกลับคืนสู่ตำแหน่งเดิมได้ ฉะนั้น การให้คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่พิพาทมีผลใช้บังคับต่อไป จึงทำให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้รับความเสียหาย อย่างร้ายแรงและยากแก่การเยียวยาแก้ไขในภายหลัง อีกทั้ง การให้ทุเลาการบังคับตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่พิพาท ก็ไม่เป็นอุปสรรคแก่การบริหารงานของรัฐหรือแก่การบริการสาธารณะ แต่อย่างใด ทั้งนี้ ในการดำเนินกิจการของเทศบาลเมืองเกาะกูดมีข้าราชการประจำเป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่ ทุกขั้นตอนและถูกควบคุมโดยกฎหมาย การเก็บรักษาเอกสารก็เป็นไปตามระเบียบที่เกี่ยวข้อง การแทรกแซงหรือยุ่งเกี่ยวกับพยานหลักฐานจึงไม่อาจเป็นไปได้ และเอกสารหลักฐานที่สำคัญ ย่อมอยู่ในความครอบครองของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทั้งสิ้นแล้ว ที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งทุเลา การบังคับตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่พิพาท จึงชอบแล้ว อนึ่ง ในประเด็นเนื้อหาแห่งคดี ศาลปกครองชั้นต้นได้มีคำพิพากษาตามคดีหมายเลขแดงที่ ๘๓/๒๕๖๖ พิจารณาให้เพิกถอนคำสั่ง ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่พิพาทแล้ว

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่มีคำสั่งทุเลา การบังคับตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่พิพาท

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยตามคำร้องอุทธรณ์ คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง และผู้ร้องสอดว่า กรณีมีเหตุอันสมควรที่ศาลปกครองจะมีคำสั่งทุเลา การบังคับตามคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๔๓๙/๒๕๖๖ ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๖๖ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ พ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีเมืองเกาะกูด และคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๔๔๐/๒๕๖๖ ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๖๖ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ พ้นจากตำแหน่งรองนายกเทศมนตรีเมืองเกาะกูด ว่าเป็นการชั่วคราว ก่อนการพิพากษาจนกว่าศาลจะมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเป็นอย่างอื่นหรือไม่ และโดยที่ผู้ร้องสอด

/ยื่นคำร้อง...

ยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งว่า การที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยเกี่ยวกับประเด็นปัญหาว่าคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่พิพาทน่าจะไม่ชอบด้วยกฎหมาย ล้วนเป็นการยกข้อเท็จจริงซึ่งเป็นการใช้อำนาจดุลพินิจพิจารณารับฟังพยานหลักฐาน อันเป็นขั้นตอนการไต่สวนและวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทั้งสิ้น ซึ่งการวินิจฉัยชี้ขาดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นไปตามมาตรา ๒๓๔ วรรคหนึ่ง (๒) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ กรณีจึงไม่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครองตามนัยมาตรา ๑๙๗ วรรคสาม ของรัฐธรรมนูญดังกล่าว และเป็นปัญหาข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชนที่ศาลมีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้ตามข้อ ๙๒ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ศาลปกครองชั้นต้นจึงไม่มีอำนาจออกคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่พิพาท กรณีจึงมีปัญหาที่ต้องพิจารณาในเบื้องต้นตามข้อโต้แย้งของผู้ร้องสอดว่า ศาลปกครองมีอำนาจออกคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่พิพาทหรือไม่ เพราะเหตุเกี่ยวกับเขตอำนาจศาล

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๑๙๗ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีปกครองอันเนื่องมาจากการใช้อำนาจทางปกครองตามกฎหมายหรือเนื่องมาจากการดำเนินกิจการทางปกครอง ทั้งนี้ตามที่กฎหมายบัญญัติ วรรคสาม บัญญัติว่า อำนาจศาลปกครองตามวรรคหนึ่ง ไม่รวมถึงการวินิจฉัยชี้ขาดขององค์กรอิสระซึ่งเป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญขององค์กรอิสระนั้น ๆ มาตรา ๒๓๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ มีหน้าที่และอำนาจดังต่อไปนี้ (๑) ... (๒) ไต่สวนและวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐรั่วรัวผิดปกติ กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม เพื่อดำเนินการต่อไปตามกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต ซึ่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๒๘ บัญญัติว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีอำนาจหน้าที่ (๑) ... (๒) ไต่สวนและวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐรั่วรัวผิดปกติ กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการหรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม มาตรา ๙๑ บัญญัติว่า เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไต่สวนแล้วมีมติวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการหรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม หรือความผิดที่เกี่ยวข้องกัน ให้ดำเนินการดังต่อไปนี้ (๑) ... (๒) ถ้ามีมูลความผิดทางวินัย ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ส่งรายงาน สำนวนการไต่สวน เอกสารหลักฐาน และคำวินิจฉัยไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนภายในสามสิบวัน เพื่อให้ดำเนินการทางวินัยต่อไป มาตรา ๙๘ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า เมื่อผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาได้รับสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามมาตรา ๙๑ แล้ว ให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นพิจารณาโทษทางวินัย

/ตามฐานความผิด...

ตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก โดยในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหา ให้ถือว่าสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหา นั้น แล้วแต่กรณี วรรคสาม บัญญัติว่า การดำเนินการทางวินัยตามวรรคหนึ่ง ให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนพิจารณา สั่งลงโทษผู้ถูกกล่าวหาภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับเรื่องจากคณะกรรมการ ป.ป.ช. หรือภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนได้รับแจ้งมติ ที่ได้ขอให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. พิจารณาทบทวนตามมาตรา ๙๙ วรรคสอง ทั้งนี้ ไม่ว่า ผู้ถูกกล่าวหาจะพ้นจากการเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐก่อนหรือหลังที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติ วินิจฉัยมูลความผิด เว้นแต่คณะกรรมการ ป.ป.ช. จะมีมติเมื่อพ้นกำหนดเวลาตามมาตรา ๔๘ แล้ว แต่ไม่เป็นการตัดอำนาจคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่จะดำเนินการเพื่อดำเนินคดีอาญาต่อไป และวรรคสี่ บัญญัติว่า สำหรับผู้ถูกกล่าวหาซึ่งไม่มีกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับเกี่ยวกับวินัย เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดในเรื่องที่ถูกกล่าวหา นั้น ให้ส่งสำนวนการไต่สวนไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนเพื่อดำเนินการ ตามหน้าที่และอำนาจต่อไป

จากบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญและกฎหมายดังกล่าวข้างต้น เห็นว่า แม้ในเชิง โครงสร้างผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะเป็นองค์กรอิสระ ซึ่งถูกบัญญัติอยู่ในหมวด ๑๒ ของรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ แต่ในกรณีที่รัฐธรรมนูญประสงค์จะให้การวินิจฉัย ขี้อวดขององค์กรอิสระเป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญ นั้น รัฐธรรมนูญต้องตราบทบัญญัติ ให้มีการกระทำที่เป็นการวินิจฉัยข้อขัดแย้งอย่างชัดเจน ซึ่งตามบทบัญญัติมาตรา ๒๓๔ วรรคหนึ่ง (๒) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ เพียงแต่กำหนดอำนาจหน้าที่โดยทั่วไป ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไว้เท่านั้น และไม่ปรากฏบทบัญญัติใดในรัฐธรรมนูญที่ให้อำนาจผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการกระทำที่เป็นการชี้มูลความผิดทางวินัยที่เป็นลักษณะการใช้อำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในคดีนี้ โดยการกระทำที่เป็นอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการชี้มูลความผิดทางวินัย เป็นเรื่องที่บัญญัติไว้ในมาตรา มาตรา ๒๘ (๒) มาตรา ๙๑ (๒) และมาตรา ๙๘ แห่งพระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งสอดคล้อง กับความในตอนท้ายของรัฐธรรมนูญดังกล่าวที่บัญญัติว่า “...เพื่อดำเนินการต่อไปตามกฎหมาย ประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต” ด้วยเหตุนี้ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ใช้อำนาจไต่สวนและวินิจฉัยชี้มูลความผิดทางวินัยของผู้ฟ้องคดีทั้งสอง จึงเป็นการใช้อำนาจตามที่บัญญัติไว้ ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญดังกล่าว ซึ่งจะต้องมีการพิจารณาสั่งลงโทษทางวินัยต่อไป โดยผู้บังคับบัญชา ไม่ได้เป็นการวินิจฉัยข้อขัดแย้งซึ่งเป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญอันจะทำให้ ศาลปกครองไม่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดี ตามมาตรา ๑๙๗ วรรคสาม ของรัฐธรรมนูญ

/แห่งราชอาณาจักรไทย...

แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ โดยคดีนี้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองฟ้องโต้แย้งความชอบด้วยกฎหมายของมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีทั้งสอง และคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองพ้นจากตำแหน่งที่พิพาท และมีคำขอให้ศาลมีคำพิพากษาเพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังกล่าว จึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครองตามมาตรา ๘ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งศาลจะได้พิจารณาวินิจฉัยในเนื้อหาคดีต่อไปตามลำดับชั้นศาล ดังนั้น ศาลปกครองจึงมีอำนาจออกคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่พิพาท ข้อโต้แย้งตามคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของผู้ร้องสอดในประเด็นนี้จึงฟังไม่ขึ้น

คดีจึงมีประเด็นที่จะต้องพิจารณาต่อไปว่า กรณีมีเหตุอันสมควรที่ศาลปกครองจะมีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งที่พิพาทไว้เป็นการชั่วคราวก่อนการพิพากษากว่าศาลจะมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเป็นอย่างอื่นหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๖๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในกรณีที่ศาลปกครองเห็นสมควรกำหนดมาตรการหรือวิธีการใด ๆ เพื่อบรรเทาทุกข์ให้แก่คู่กรณีที่เกี่ยวข้องเป็นการชั่วคราวก่อนการพิพากษาคดี ไม่ว่าจะมีการร้องขอจากบุคคลดังกล่าวหรือไม่ ให้ศาลปกครองมีอำนาจกำหนดมาตรการหรือวิธีการชั่วคราวและออกคำสั่งไปยังหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวข้องให้ปฏิบัติได้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดโดยระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด และวรรคสอง บัญญัติว่า การกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการตามวรรคหนึ่ง ให้คำนึงถึงความรับผิดชอบของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ และปัญหาอุปสรรคที่อาจเกิดขึ้นแก่การบริหารงานของรัฐประกอบด้วย และระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ข้อ ๗๒ วรรคสาม กำหนดว่า ในกรณีที่ศาลเห็นว่ากฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองที่เป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีนั้นน่าจะไม่ชอบด้วยกฎหมาย และการให้กฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองดังกล่าวมีผลใช้บังคับต่อไปจะทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงที่ยากแก่การเยียวยาแก้ไขในภายหลัง ทั้งการทุเลาการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองนั้นไม่เป็นอุปสรรคแก่การบริหารงานของรัฐหรือแก่บริการสาธารณะ ศาลมีอำนาจสั่งทุเลาการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองได้ตามที่เห็นสมควร กรณีจึงเห็นได้ว่าเงื่อนไขแห่งการที่ศาลปกครองจะมีอำนาจออกคำสั่งทุเลาการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองที่เป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีได้ตามที่เห็นสมควร มีอยู่สามประการประกอบกัน คือ ประการแรก กฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองที่เป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีน่าจะไม่ชอบด้วยกฎหมาย ประการที่สอง การให้กฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองดังกล่าวมีผลใช้บังคับต่อไปในระหว่างการพิจารณาคดีจะทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงที่ยากแก่การเยียวยาแก้ไขในภายหลัง และประการที่สาม

/การทุเลา...

การทุเลาการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองนั้นไม่เป็นอุปสรรคแก่การบริหารงานของรัฐหรือแก่บริการสาธารณะ

คดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เคยดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๕๑ และดำรงตำแหน่งดังกล่าวต่อเนื่องมาหลายสมัยจนถึงปัจจุบัน (สมัยวาระการดำรงตำแหน่ง ปี พ.ศ. ๒๕๖๔ ถึงปี พ.ศ. ๒๕๖๘) ตามประกาศคณะกรรมการการเลือกตั้ง ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๖๔ เรื่อง ผลการเลือกตั้งนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้ อำเภอกระทุ้ง จังหวัดภูเก็ต โดยผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งแต่งตั้งให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ เป็นรองนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้ ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๕๑ เรื่อยมาตลอดสมัยวาระการดำรงตำแหน่งของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ จนถึงปัจจุบันตามคำสั่งเทศบาลเมืองกะทู้ ที่ ๑๙๖/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๖๔ ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับเรื่องกล่าวหาผู้ฟ้องคดีทั้งสองว่ากระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ กรณีอนุญาตให้เอกชนทำการสูบน้ำจากชุมชนเมืองหน้าพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติภูเก็ต โดยไม่ได้ขออนุญาตจากกรมป่าไม้ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วมีมติว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสองมีมูลความผิดทางอาญา ฐานเป็นเจ้าพนักงานมีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการหรือรักษาทรัพย์ใด เปียดบังทรัพย์นั้นเป็นของตนหรือเป็นของผู้อื่นโดยทุจริต หรือโดยทุจริตยอมให้ผู้อื่นเอาทรัพย์นั้นเสีย ฐานเป็นเจ้าพนักงานมีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการหรือรักษาทรัพย์ใด ๆ ใช้อำนาจในตำแหน่งโดยทุจริต อันเป็นการเสียหายแก่รัฐ เทศบาล สุขาภิบาลหรือเจ้าของทรัพย์นั้น และฐานเป็นเจ้าพนักงาน ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริตตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๗ มาตรา ๑๕๑ และมาตรา ๑๕๗ และฐานเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในตำแหน่งหรือหน้าที่ หรือใช้อำนาจในตำแหน่งหรือหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริตตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๑๒๓/๑ ประกอบกับพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๙๒ และมีมูลความผิดฐานกระทำการฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อยหรือสวัสดิภาพของประชาชน หรือละเลยไม่ปฏิบัติตามหรือปฏิบัติการไม่ชอบด้วยอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๗๓ จึงให้ส่งสำนวนการไต่สวนและเอกสารหลักฐานพร้อมความเห็นไปยังผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนเพื่อดำเนินการตามหน้าที่และอำนาจกับผู้ฟ้องคดีทั้งสองตามความผิดฐานดังกล่าว ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๙๑ (๑) (๒) และมาตรา ๙๘ แล้วแต่กรณี ต่อไป จากนั้นได้มีการส่งเรื่องดังกล่าวให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดำเนินการตามหน้าที่และอำนาจ ตามหนังสือสำนักงาน ป.ป.ช. ประจำจังหวัดภูเก็ต ลับ ที่ ปช ๐๐๔๐ (ภก)/๐๐๓๓ ลงวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๖๕ ประกอบหนังสือกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ลับ ที่ มท

/๐๘๐๔.๓/๒๙๗...

๐๘๐๔.๓/๒๕๗ ลงวันที่ ๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติมตามหนังสือสำนักงาน ป.ป.ช. ประจำจังหวัดภูเก็ต ด่วน ที่ ปช ๐๐๔๐ (ภก)/๐๕๓๗ ลงวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๖๕ ประกอบหนังสือกระทรวงมหาดไทย ลับ ด่วน ที่ มท ๐๘๐๔.๓/๕๔๓๔ ลงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๖๕ อันเป็นการส่งเรื่องไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนเพื่อดำเนินการตามหน้าที่และอำนาจกับผู้ฟ้องคดีทั้งสอง เมื่อผู้ฟ้องคดีทั้งสองผู้ถูกกล่าวหาเป็นผู้บริหารและรองผู้บริหารท้องถิ่น ซึ่งไม่มีกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับเกี่ยวกับวินัยในฐานความผิดดังกล่าวตามมาตรา ๙๑ (๒) และมาตรา ๙๘ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ โดยกรณีดังกล่าวผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีมติวินิจฉัยว่าผู้ฟ้องคดีทั้งสองมีมูลความผิดทางอาญาหลายฐาน และมีมูลความผิดฐานกระทำการฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อยหรือสวัสดิภาพของประชาชน หรือละเลยไม่ปฏิบัติตามหรือปฏิบัติการไม่ชอบด้วยอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๗๓ ซึ่งฐานความผิดของผู้ฟ้องคดีทั้งสอง กรณีกระทำการฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อยหรือสวัสดิภาพของประชาชน หรือละเลยไม่ปฏิบัติตามหรือปฏิบัติการไม่ชอบด้วยอำนาจหน้าที่ตามที่ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติชี้มูล เป็นความผิดตามมาตรา ๗๓ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติม โดยพระราชบัญญัติเทศบาล (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๖๒ ซึ่งตามบทบัญญัติดังกล่าวบัญญัติให้ผู้ว่าราชการจังหวัดหรือนายอำเภอดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนโดยพลัน และให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแต่งตั้ง ทั้งนี้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง กรณีนี้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ หรือนายอำเภอกะทู้ต้องดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อทำการสอบสวนตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชี้มูลความผิดของผู้ฟ้องคดีทั้งสองก่อนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะพิจารณาและมีคำสั่งต่อไป ดังนั้น เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า หลังจากที่ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แจ้งมติชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีทั้งสองให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดำเนินการตามหน้าที่และอำนาจแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือส่งเรื่องให้นายอำเภอกะทู้ดำเนินการให้เป็นไปตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และรายงานให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาดำเนินการซึ่งนายอำเภอกะทู้ ผู้ซึ่งได้รับมอบหมายจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๒๕๗๐/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๖๒ ไม่ได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน แต่พิจารณาจากรายงานและสำนวนการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แล้วมีความเห็นควรให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองพ้นจากตำแหน่งตามมาตรา ๗๓/๑ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ ที่แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติเทศบาล (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๖๒ จึงมีหนังสืออำเภอกะทู้ ลับ ด่วนที่สุด ที่ ภก ๐๐๒๓.๘/๑ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๖๖ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ส่งเรื่องให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนดำเนินการทางวินัยไปตามหน้าที่และอำนาจ และต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๔๓๙/๒๕๖๖ ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๖๖ ให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ พ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้ และคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๔๔๐/๒๕๖๖ ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๖๖ ให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๒

/พ้นจากตำแหน่ง...

พ้นจากตำแหน่งรองนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้ ตั้งแต่วันออกคำสั่งเป็นต้นไป และแจ้งคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ทราบตามหนังสือจังหวัดภูเก็ต ลับ ด่วนที่สุด ที่ ภก ๐๐๒๓.๔/๐๒๑ ลงวันที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๖๖ และที่ ภก ๐๐๒๓.๔/๐๒๒ ลงวันที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๖๖ ตามลำดับ ในชั้นนี้กรณีจึงเห็นได้ว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาโทษของผู้ฟ้องคดีทั้งสองตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติ โดยไม่ได้มีการดำเนินการให้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนผู้ฟ้องคดีทั้งสอง และใช้สำนวนการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นสำนวนการสอบสวน จึงไม่เป็นไปตามขั้นตอนหรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญในการออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองพ้นจากตำแหน่งตามพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ดังนั้น คำสั่งที่พิพาท จึงน่าจะชอบด้วยกฎหมาย

ส่วนปัญหาเกี่ยวกับกำหนดระยะเวลาการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่กำหนดไว้ ๒ ปี และ ๓ ปี (กรณีมีเหตุจำเป็นขยายระยะเวลา) ตามมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง และวรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ นั้น เมื่อพิจารณามาตรา ๔๘ วรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ซึ่งบัญญัติว่า ภายใต้อำนาจอายุความ เมื่อพ้นกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสาม หรือตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้แล้ว คณะกรรมการ ป.ป.ช. ยังคงมีหน้าที่และอำนาจที่จะดำเนินการไต่สวน และมีความเห็น หรือวินิจฉัย หรือดำเนินการตามหน้าที่และอำนาจต่อไป แต่ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. พิจารณาสอบสวนและดำเนินการลงโทษผู้ที่เกี่ยวข้องตามควร แก่กรณีโดยเร็ว แล้วเห็นได้ว่า กำหนดระยะเวลาดังกล่าวมีลักษณะเป็นเพียงระยะเวลาเร่งรัด ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงโดยเร็วเท่านั้น ทั้งนี้เพราะกระบวนการดำเนินการในการพิจารณารวบรวมข้อเท็จจริงและแสวงหาพยานหลักฐานในแต่ละกรณีย่อมมีความแตกต่างกัน โดยมีสาระสำคัญอยู่ที่ข้อเท็จจริงที่ถูกต้องและเป็นธรรม กรณีจึงมีอำนาจกำหนดระยะเวลาแล้วเสร็จในการไต่สวนให้เท่ากันอย่างเคร่งครัดในทุกกรณีได้ แม้ล่วงพ้นกำหนดระยะเวลาดังกล่าวผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็ยังคงมีอำนาจหน้าที่พิจารณาดำเนินการเพื่อมีคำวินิจฉัยต่อไป ดังเดิม โดยเหตุล่าช้าดังกล่าวมิได้มีผลร้ายแรงถึงขนาดทำให้มติชี้มูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องเสียไปแต่อย่างใด ดังนั้น ที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองและผู้ร้องสอดอุทธรณ์ว่ากำหนดระยะเวลาการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง และวรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ เป็นเพียงระยะเวลาเร่งรัด ให้มีการไต่สวนข้อเท็จจริงเท่านั้น แม้ไม่มีการดำเนินการภายในกำหนดระยะเวลาดังกล่าว ก็ไม่มีผลกระทบ ต่ออำนาจหรือความชอบของการไต่สวนและชี้มูลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นั้น ฟังขึ้น อย่างไรก็ตาม โดยที่ศาลได้วินิจฉัยมาแล้วข้างต้นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาโทษของผู้ฟ้องคดีทั้งสองตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติ โดยไม่ได้มีการดำเนินการให้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนผู้ฟ้องคดีทั้งสอง และใช้สำนวนการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นสำนวน

/การสอบสวน...

การสอบสวน ไม่เป็นไปตามขั้นตอนหรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญในการออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองพ้นจากตำแหน่งตามพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติม กรณีจึงมีเหตุเพียงพอที่จะวินิจฉัยในชั้นนี้แล้วว่าคำสั่งที่พิพาทน่าจะไม่ใช่ชอบด้วยกฎหมาย

ส่วนประเด็นที่จะต้องพิจารณาว่า การให้คำสั่งที่พิพาทมีผลใช้บังคับต่อไปจะทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองที่ยากแก่การเยียวยาแก้ไขในภายหลังหรือไม่ นั้น เห็นว่า พระราชบัญญัติการเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๖๒ มาตรา ๑๘ บัญญัติว่า ในกรณีที่มีการสั่งหรือคำวินิจฉัยให้ผู้บริหารท้องถิ่น ประธานหรือรองประธานสภาท้องถิ่น หรือสมาชิกสภาท้องถิ่นพ้นจากตำแหน่งไม่ว่าด้วยเหตุใด เมื่อคณะกรรมการการเลือกตั้งได้ดำเนินการให้มีการเลือกตั้งใหม่หรือเลือกตั้งแทนตำแหน่งที่ว่างแล้ว แม้ภายหลังศาลจะมีคำพิพากษาหรือคำสั่งว่าคำสั่งหรือคำวินิจฉัยให้พ้นจากตำแหน่งเป็นไปโดยไม่ชอบ คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลดังกล่าวไม่มีผลกระทบต่อการเลือกตั้งที่คณะกรรมการการเลือกตั้งได้ดำเนินการไปแล้ว เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏตามคำร้องขอเข้ามาเป็นคู่ความในคดีนี้ของผู้ร้องสอดว่า ในระหว่างการพิจารณา คำขอเกี่ยวกับวิธีการชั่วคราวก่อนการพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น ผู้อำนวยการการเลือกตั้งประจำเทศบาลเมืองกะทู้ ได้มีประกาศผู้อำนวยการเลือกตั้งประจำเทศบาลเมืองกะทู้ อำเภอกะทู้ จังหวัดภูเก็ต ลงวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖ ให้มีการเลือกตั้งนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้ ในวันที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๖๖ ซึ่งหากคณะกรรมการการเลือกตั้งได้จัดให้มีการเลือกตั้งตามประกาศดังกล่าว และได้ผู้ที่ดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้แทนผู้ฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ที่ดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้แทนผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้แต่งตั้งผู้ดำรงตำแหน่งรองนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้แทนผู้ฟ้องคดีที่ ๒ แล้ว แม้อต่อมา ศาลจะได้มีคำพิพากษาให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองเป็นฝ่ายชนะคดี โดยมีคำพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งที่พิพาท ผลแห่งคำพิพากษาย่อมไม่อาจทำให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองกลับไปดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้และรองนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้ได้ดังเดิม อีกทั้ง คดีนี้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองมิได้มีคำขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ชดเชยค่าเสียหายจากการมีคำสั่งที่พิพาท และแม้ว่าในภายหลังผู้ฟ้องคดีทั้งสองจะได้มีการฟ้องเรียกค่าเสียหายจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายมาด้วยก็ตาม แต่การฟ้องเรียกค่าเสียหายย่อมไม่อาจทดแทนความเสียหายต่อสถานภาพแห่งสิทธิและหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีทั้งสองในกรณีนี้ได้ ด้วยเหตุนี้กรณีจึงเห็นได้ว่า การให้คำสั่งที่พิพาทมีผลใช้บังคับต่อไป ย่อมทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองที่ยากแก่การเยียวยาแก้ไขในภายหลัง

สำหรับปัญหาที่จะต้องพิจารณาเป็นประการสุดท้ายว่า การทุเลาการบังคับตามคำสั่งที่พิพาทเป็นอุปสรรคแก่การบริหารงานของรัฐหรือแก่บริการสาธารณะหรือไม่ นั้น เห็นว่า เมื่อปัจจุบันผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับการเลือกตั้งเป็นนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้ ตามประกาศคณะกรรมการการเลือกตั้ง ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๖๔ เรื่อง ผลการเลือกตั้งนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้ อำเภอกะทู้ จังหวัดภูเก็ต (สมัยวาระการดำรงตำแหน่ง ปี พ.ศ. ๒๕๖๔ ถึงปี พ.ศ. ๒๕๖๘)

/ซึ่งเป็นการ...

ซึ่งเป็นการเลือกตั้งของประชาชนในเขตพื้นที่ โดยผู้ฟ้องคดีที่ ๒ เป็นรองนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้ ตามคำสั่งเทศบาลเมืองกะทู้ ที่ ๑๙๖/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๖๔ ซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากผู้ฟ้องคดีที่ ๑ การที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองจะปฏิบัติหน้าที่นายกเทศมนตรีเมืองกะทู้และรองนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้ต่อไป ย่อมทำให้การบริหารงานหรือการจัดทำบริการสาธารณะของเทศบาลเมืองกะทู้เป็นไปอย่างต่อเนื่อง และการที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งให้ทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครองดังกล่าวก็เป็นเพียงการกำหนดวิธีการชั่วคราวก่อนการพิพากษาเท่านั้น ยังมีใช้ผลแห่งคำพิพากษาที่วินิจฉัยชี้ขาดคดี ส่วนที่ผู้ร้องสอดอุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสองจะต้องหยุดปฏิบัติหน้าที่โดยผลของกฎหมายตามมาตรา ๘๑ วรรคหนึ่ง ประกอบกับมาตรา ๙๓ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ เนื่องจากศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบภาค ๘ มีคำสั่งประทับฟ้องไว้แล้ว เป็นคดีหมายเลขดำที่ อท ๑๑๕/๒๕๖๕ คำขอของผู้ฟ้องคดีทั้งสองที่ขอให้ศาลมีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่พิพาท จึงเป็นการพ้นวิสัย นั้น เห็นว่า ตามกรณีพิพาท ผู้ฟ้องคดีทั้งสองมีมูลความผิดทั้งทางอาญาและทางวินัย ซึ่งการดำเนินการย่อมมีความแตกต่าง และต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในแต่ละส่วน การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งให้ทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครองดังกล่าว คงมีผลให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองยังคงดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้และรองนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้ เพื่อบรรลุสิทธิและหน้าที่ตามกฎหมายในตำแหน่งที่ดำรงอยู่ต่อไปในระหว่างการพิจารณาคดีของศาลปกครองในส่วนขอประเด็นความชอบด้วยกฎหมายของคำสั่งที่พิพาทเท่านั้น ส่วนการหยุดปฏิบัติหน้าที่โดยผลของกฎหมายดังกล่าวตามที่ผู้ร้องสอดกล่าวอ้าง เป็นผลของการดำเนินการในส่วนของคดีอาญาที่มีได้เกี่ยวข้องกับคำสั่งที่พิพาทอันเป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีนี้ ซึ่งผู้ฟ้องคดีทั้งสองย่อมมีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามผลแห่งกฎหมายดังกล่าวต่อไปเช่นกัน อุทธรณ์ของผู้ร้องสอดดังกล่าวจึงฟังไม่ขึ้น ทั้งนี้ หากผู้ฟ้องคดีทั้งสองไม่อาจปฏิบัติราชการได้ พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ ที่เพิ่มโดยพระราชบัญญัติเทศบาล (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๔๓ มาตรา ๔๘ วิสดี วรรคสอง ได้บัญญัติรองรับเกี่ยวกับผู้รักษาราชการแทนไว้เป็นลำดับ ซึ่งกรณีนี้ให้ปลัดเทศบาลเมืองกะทู้เป็นผู้รักษาราชการแทน การบริหารงานเทศบาลย่อมเกิดความต่อเนื่องอยู่แล้ว และด้วยเหตุที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองต้องหยุดปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีทั้งสองย่อมมีโอกาสเข้าไปข้องเกี่ยวกับพยานหลักฐานหรือเอกสารที่อยู่ในความครอบครองของเทศบาลเมืองกะทู้ได้ยากอีกด้วย ดังนั้น การทุเลาการบังคับตามคำสั่งที่พิพาทจึงยังไม่อาจถือได้ว่าเป็นอุปสรรคแก่การบริหารงานของรัฐหรือแก่บริการสาธารณะแต่ประการใด

ด้วยเหตุผลที่ได้วินิจฉัยมาแล้วข้างต้น เห็นได้ว่า คำขอให้ศาลมีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครองที่พิพาทของผู้ฟ้องคดีทั้งสอง เป็นไปตามเงื่อนไขแห่งการที่ศาลปกครองจะมีอำนาจออกคำสั่งทุเลาการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองทั้งสามประการ กรณีจึงมีเหตุ

/อันสมควร...

อันสมควรที่ศาลปกครองจะมีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๔๓๙/๒๕๖๖ ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๖๖ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ พ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้ และคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๔๔๐/๒๕๖๖ ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๖๖ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ พ้นจากตำแหน่งรองนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้ ไว้เป็นการชั่วคราวก่อนการพิพากษาจนกว่าศาลจะมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเป็นอย่างอื่น ตามนัยมาตรา ๖๖ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ประกอบกับข้อ ๗๒ วรรคสาม แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่ให้ผู้เลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครองที่พิพาทไว้เป็นการชั่วคราวก่อนการพิพากษาจนกว่าศาลจะมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเป็นอย่างอื่น จึงชอบด้วยหลักเกณฑ์ตามที่กำหนดไว้ในบทกฎหมายข้างต้นแล้ว คำร้องอุทธรณ์คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองและผู้ร้องสอด จึงฟังไม่ขึ้น

สำหรับกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองมีคำขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งระงับคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครองของศาลปกครองชั้นต้นไว้เป็นการชั่วคราวก่อนการวินิจฉัยอุทธรณ์ นั้น เห็นว่า ระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ข้อ ๑๑๕ กำหนดว่า ในกรณีที่มีการอุทธรณ์คำสั่งทุเลาการบังคับตามกฎหรือคำสั่งทางปกครองของศาลปกครองชั้นต้นตามข้อ ๗๓ และผู้อุทธรณ์มีคำขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งระงับคำสั่งทุเลาการบังคับตามกฎหรือคำสั่งทางปกครองของศาลปกครองชั้นต้นดังกล่าวไว้เป็นการชั่วคราว ถ้าศาลปกครองสูงสุดเห็นว่าคำสั่งทุเลาการบังคับตามกฎหรือคำสั่งทางปกครองนั้นทำให้หรือจะทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่อประโยชน์สาธารณะหรือต่อสิทธิของผู้อุทธรณ์ ศาลปกครองสูงสุดมีอำนาจสั่งระงับคำสั่งทุเลาการบังคับตามกฎหรือคำสั่งทางปกครองของศาลปกครองชั้นต้นไว้เป็นการชั่วคราวจนกว่าศาลปกครองสูงสุดจะมีคำสั่งอุทธรณ์นั้น เมื่อข้อเท็จจริงคดีนี้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองมิได้แสดงให้เห็นได้ว่า คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่สั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่พิพาท ทำให้หรือจะทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่อประโยชน์สาธารณะหรือต่อสิทธิของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองอย่างใด และคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นดังกล่าวคงมีผลแต่เพียงเป็นการชะลอหรือระงับการบังคับตามผลของคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่พิพาทไว้เป็นการชั่วคราวจนกว่าศาลจะมีคำพิพากษาหรือมีคำสั่งเป็นอย่างอื่นเท่านั้น กรณีนี้จึงยังไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นดังกล่าวทำให้หรืออาจจะทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่อประโยชน์สาธารณะหรือต่อสิทธิของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองตามเงื่อนไขที่กำหนดในข้อ ๑๑๕ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ประกอบกับศาลได้วินิจฉัยไว้แล้วว่า คำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครองที่พิพาทของศาลปกครองชั้นต้นชอบด้วยหลักเกณฑ์ตามกฎหมาย ดังนั้น จึงยังไม่มีเหตุอันสมควรที่ศาลปกครองสูงสุดจะมีคำสั่งระงับคำสั่งทุเลาการบังคับ

/ตามคำสั่ง...

ตามคำสั่งทางปกครองที่พิพาทของศาลปกครองชั้นต้นไว้เป็นการชั่วคราวจนกว่าศาลปกครองสูงสุด
จะมีคำสั่งอุทธรณ์นั้น

การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
ตามคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๔๓๘/๒๕๖๖ ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๖๖ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ พ้นจากตำแหน่ง
นายกเทศมนตรีเมืองกะทู้ และคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๔๔๐/๒๕๖๖ ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๖๖
ที่ให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ พ้นจากตำแหน่งรองนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้ ตามคำขอของผู้ฟ้องคดีทั้งสอง
ไว้เป็นการชั่วคราวก่อนการพิพากษาจนกว่าศาลจะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่น นั้น ศาลปกครองสูงสุด
เห็นพ้องด้วย

จึงมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น และยกคำขอของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง
ที่ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งระงับคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครองของ
ศาลปกครองชั้นต้นไว้เป็นการชั่วคราวก่อนการวินิจฉัยอุทธรณ์

นายสมมาศ รัฐพิทักษ์สันติ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายโสภณ บุญกุล
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายวิบูลย์ กัมมาระบุตร
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายภิรัตน์ เจียรนัย
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

พลโท สุรพงศ์ เปรมบุญยัติ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายวิโรจน์ ธิตา

มีความเห็นแย้ง

/ความเห็นแย้ง...

○ ความเห็นแย้ง

คำร้องที่
คำสั่งที่๔๘๙/๒๕๖๖
๗๖๒/๒๕๖๗

ข้าพเจ้า นายโสภณ บุญกุล ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด องค์คณะที่ ๗ และนายสมมาศ รัฐพิทักษ์สันติ ตุลาการศาลปกครองสูงสุด องค์คณะที่ ๗ ได้เข้าร่วมประชุมกับตุลาการศาลปกครองสูงสุด องค์คณะที่ ๗ เพื่อพิจารณาวินิจฉัยคดีคำร้องที่ ๔๘๙/๒๕๖๖ แล้วไม่เห็นพ้องด้วยกับตุลาการศาลปกครองสูงสุดเสียงข้างมากที่มีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น และให้ยกคำขอของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองที่ขอให้ระงับคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครองของศาลปกครองชั้นต้นไว้เป็นการชั่วคราวก่อนการวินิจฉัยอุทธรณ์ โดยมีความเห็นแย้ง ดังนี้

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยตามคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองและผู้ร้องสอต่อว่า กรณีมีเหตุอันสมควรที่ศาลปกครองจะมีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๔๓๙/๒๕๖๖ ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๖๖ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ พ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้ และคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๔๔๐/๒๕๖๖ ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๖๖ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ พ้นจากตำแหน่งรองนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้ ไว้เป็นการชั่วคราวก่อนการพิพากษาจนกว่าศาลจะมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเป็นอย่างอื่นหรือไม่

โดยที่คดีนี้ผู้ร้องสอต่อยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งว่า การที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยเกี่ยวกับประเด็นปัญหาว่าคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่พิพากษาจะไม่ชอบด้วยกฎหมาย ล้วนเป็นการยกข้อเท็จจริงซึ่งเป็นการใช้อำนาจดุลพินิจพิจารณารับฟังพยานหลักฐาน อันเป็นขั้นตอนการไต่สวนและวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทั้งสิ้น ซึ่งการวินิจฉัยชี้ขาดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นไปตามมาตรา ๒๓๔ วรรคหนึ่ง (๒) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ กรณีจึงไม่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง ตามนัยมาตรา ๑๙๗ วรรคสาม ของรัฐธรรมนูญดังกล่าว และเป็นปัญหาข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชนที่ศาลมีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้ตามข้อ ๙๒ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ กรณีจึงมีปัญหาคำสั่งที่ต้องพิจารณาในเบื้องต้นตามข้อโต้แย้งของผู้ร้องสอต่อว่า ศาลปกครองมีอำนาจออกคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่พิพากษาหรือไม่ เพราะเหตุเกี่ยวกับเขตอำนาจศาล

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๑๙๗ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีปกครองอันเนื่องมาจากการใช้อำนาจทางปกครองตามกฎหมายหรือเนื่องมาจากการดำเนินกิจการทางปกครอง ทั้งนี้ตามที่กฎหมายบัญญัติ วรรคสาม บัญญัติว่า อำนาจศาลปกครองตามวรรคหนึ่ง ไม่รวมถึงการวินิจฉัยชี้ขาดขององค์กรอิสระซึ่งเป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญขององค์กรอิสระนั้น ๆ

/มาตรา ๒๓๔...

มาตรา ๒๓๔ วรรคหนึ่ง (๒) บัญญัติว่า คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ มีหน้าที่และอำนาจดังต่อไปนี้ (๑) ... (๒) ไต่สวนและวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐร้ายวยผิดปดติ กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิด ต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม เพื่อดำเนินการต่อไปตามกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการ ป้องกันและปราบปรามการทุจริต ซึ่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกัน และปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๒๘ บัญญัติว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีอำนาจ หน้าที่ (๑) ... (๒) ไต่สวนและวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐร้ายวยผิดปดติ กระทำความผิดฐานทุจริต ต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการ ยุติธรรม มาตรา ๔๑ บัญญัติว่า เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไต่สวนแล้วมีมติวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐ กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิด ต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม หรือความผิดที่เกี่ยวข้อกัน ให้ดำเนินการ ดังต่อไปนี้ (๑) ... (๒) ถ้ามีมูลความผิดทางวินัย ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ส่งรายงาน สำนวนการไต่สวน เอกสารหลักฐาน และคำวินิจฉัยไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนภายในสามสิบวัน เพื่อให้ดำเนินการ ทางวินัยต่อไป มาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า เมื่อผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอน ผู้ถูกกล่าวหาได้รับสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามมาตรา ๔๑ แล้ว ให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอน ผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นพิจารณาโทษทางวินัย ตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก โดยในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหา ให้ถือว่าสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้น แล้วแต่กรณี วรรคสาม บัญญัติว่า การดำเนินการทางวินัยตามวรรคหนึ่ง ให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนพิจารณา สั่งลงโทษผู้ถูกกล่าวหาภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับเรื่องจากคณะกรรมการ ป.ป.ช. หรือภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนได้รับแจ้งมติ ที่ได้ขอให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. พิจารณาทบทวนตามมาตรา ๔๙ วรรคสอง ทั้งนี้ ไม่ว่า ผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นจะพ้นจากการเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐก่อนหรือหลังที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติ วินิจฉัยมูลความผิด เว้นแต่คณะกรรมการ ป.ป.ช. จะมีมติเมื่อพ้นกำหนดเวลาตามมาตรา ๔๘ แล้ว แต่ไม่เป็นการตัดอำนาจคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่จะดำเนินการเพื่อดำเนินคดีอาญาต่อไป และวรรคสี่ บัญญัติว่า สำหรับผู้ถูกกล่าวหาซึ่งไม่มีกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับเกี่ยวกับวินัยเมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดในเรื่องที่ถูกกล่าวหาผู้นั้น ให้ส่งสำนวนการไต่สวน ไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนเพื่อดำเนินการตามหน้าที่และอำนาจต่อไป

/จากบทบัญญัติ...

จากบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญและกฎหมายดังกล่าวข้างต้น เห็นว่า แม้ในเชิงโครงสร้างผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะเป็นองค์กรอิสระ ซึ่งถูกบัญญัติอยู่ในหมวด ๑๒ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ แต่ในกรณีที่รัฐธรรมนูญประสงค์จะให้การวินิจฉัยชี้ขาดขององค์กรอิสระเป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญ นั้น รัฐธรรมนูญต้องตราบทบัญญัติให้มีการกระทำที่เป็นการวินิจฉัยชี้ขาดไว้อย่างชัดเจน ซึ่งตามบทบัญญัติมาตรา ๒๓๔ วรรคหนึ่ง (๒) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ เพียงแต่กำหนดอำนาจหน้าที่โดยทั่วไปของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไว้เท่านั้น และไม่ปรากฏบทบัญญัติใดในรัฐธรรมนูญที่ให้อำนาจผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการกระทำที่เป็นการชี้มูลความผิดทางวินัยที่เป็นลักษณะการใช้อำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในคดีนี้ โดยการกระทำที่เป็นอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการชี้มูลความผิดทางวินัยเป็นเรื่องที่บัญญัติไว้ในมาตรา มาตรา ๒๘ (๒) มาตรา ๙๑ (๒) และมาตรา ๙๘ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งสอดคล้องกับความในตอนท้ายของรัฐธรรมนูญดังกล่าวที่บัญญัติว่า “...เพื่อดำเนินการต่อไปตามกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต” ด้วยเหตุนี้ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ใช้อำนาจไต่สวนและวินิจฉัยชี้มูลความผิดทางวินัยของผู้ฟ้องคดีทั้งสอง จึงเป็นการใช้อำนาจตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญดังกล่าว ซึ่งจะต้องมีการพิจารณาสั่งลงโทษทางวินัยต่อไปโดยผู้บังคับบัญชา ไม่ได้เป็นการวินิจฉัยชี้ขาดซึ่งเป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญอันจะทำให้ศาลปกครองไม่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดี ตามมาตรา ๑๙๗ วรรคสาม ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ โดยคดีนี้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองฟ้องโต้แย้งความชอบด้วยกฎหมายของมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีทั้งสอง และคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองพ้นจากตำแหน่งที่พิพาท และมีคำขอให้ศาลมีคำพิพากษาเพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังกล่าว จึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครองตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งศาลจะได้พิจารณาวินิจฉัยในเนื้อหาคดีต่อไปตามลำดับชั้นศาล ดังนั้น ศาลปกครองจึงมีอำนาจออกคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่พิพาท ข้อโต้แย้งตามคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของผู้ร้องสอดในประเด็นนี้จึงฟังไม่ขึ้น

สำหรับประเด็นว่า กรณีมีเหตุอันสมควรที่ศาลปกครองจะมีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งที่พิพาทไว้เป็นการชั่วคราวก่อนการพิพากษาจนกว่าศาลจะมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเป็นอย่างอื่นหรือไม่ นั้น

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๖๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในกรณีที่ศาลปกครองเห็นสมควร

/กำหนด...

กำหนดมาตรการหรือวิธีการใด ๆ เพื่อบรรเทาทุกข์ให้แก่คู่กรณีที่เกี่ยวข้องเป็นการชั่วคราว ก่อนการพิพากษาคดี ไม่ว่าจะมีการร้องขอจากบุคคลดังกล่าวหรือไม่ ให้ศาลปกครอง มีอำนาจกำหนดมาตรการหรือวิธีการชั่วคราวและออกคำสั่งไปยังหน่วยงานทางปกครอง หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวข้องให้ปฏิบัติได้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดโดยระเบียบ ของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด และวรรคสอง บัญญัติว่า การกำหนดหลักเกณฑ์ และวิธีการตามวรรคหนึ่ง ให้คำนึงถึงความรับผิดชอบของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ และปัญหาอุปสรรคที่อาจเกิดขึ้นแก่การบริหารงานของรัฐประกอบด้วย และระเบียบของ ที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ข้อ ๗๒ วรรคสาม กำหนดว่า ในกรณีที่ศาลเห็นว่ากฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองที่เป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีนั้น น่าจะไม่ชอบด้วยกฎหมาย และการให้กฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองดังกล่าวมีผลใช้บังคับต่อไป จะทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงที่ยากแก่การเยียวยาแก้ไขในภายหลัง ทั้งการทุเลาการบังคับ ตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองนั้นไม่เป็นอุปสรรคแก่การบริหารงานของรัฐหรือแก่บริการสาธารณะ ศาลมีอำนาจสั่งทุเลาการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองได้ตามที่เห็นสมควร กรณีจึงเห็นได้ว่า เงื่อนไขแห่งการที่ศาลปกครองจะมีอำนาจออกคำสั่งทุเลาการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครอง ที่เป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีได้ตามที่เห็นสมควร มีอยู่สามประการประกอบกัน คือ ประการแรก กฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองที่เป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีนั้นจะไม่ชอบด้วยกฎหมาย ประการที่สอง การให้กฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองดังกล่าวมีผลใช้บังคับต่อไปในระหว่างการพิจารณาคดี จะทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงที่ยากแก่การเยียวยาแก้ไขในภายหลัง และประการที่สาม การทุเลาการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองนั้นไม่เป็นอุปสรรคแก่การบริหารงานของรัฐ หรือแก่บริการสาธารณะ

โดยคดีนี้มีปัญหาที่ต้องพิจารณาก่อนว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ นำสำนวนการไต่สวน และมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มาใช้พิจารณาความผิด และมีคำสั่งที่พิพากษาให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองพ้นจาก ตำแหน่งนายกและรองนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้ โดยไม่มีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ก่อนอีก ถือเป็นการดำเนินการที่ไม่ถูกต้องตามขั้นตอนและวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่ถือเป็นเหตุ ให้คำสั่งที่พิพากษาไม่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ พิจารณาแล้ว พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔ ได้บัญญัตินิยามคำว่า “เจ้าหน้าที่ของรัฐ” หมายความว่า ข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่นซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำ ผู้ปฏิบัติงานในหน่วยงานของรัฐหรือในรัฐวิสาหกิจ ผู้บริหารท้องถิ่น รองผู้บริหารท้องถิ่น ผู้ช่วย ผู้บริหารท้องถิ่น และสมาชิกสภาท้องถิ่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เจ้าพนักงานตามกฎหมาย ว่าด้วยลักษณะปกครองท้องถิ่น หรือเจ้าพนักงานอื่นตามที่กฎหมายบัญญัติ และให้หมายความรวมถึง กรรมการ อนุกรรมการ ลูกจ้างของส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ หรือรัฐวิสาหกิจ และบุคคล

/หรือคณะบุคคล...

หรือคณะบุคคล บรรดาซึ่งมีกฎหมายกำหนดให้ใช้อำนาจหรือได้รับมอบให้ใช้อำนาจทางปกครอง ที่จัดตั้งขึ้นในระบบราชการ รัฐวิสาหกิจ หรือกิจการอื่นของรัฐด้วย แต่ไม่รวมถึงผู้ดำรงตำแหน่ง ทางการเมือง ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ผู้ดำรงตำแหน่งในองค์กรอิสระ และคณะกรรมการ ป.ป.ช. และบทบัญญัติของพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญฉบับเดียวกัน หมวด ๔ การดำเนินการ กับเจ้าหน้าที่ของรัฐ ส่วนที่ ๒ การดำเนินการทางวินัยกับเจ้าหน้าที่ของรัฐ มาตรา ๙๘ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า เมื่อผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาได้รับสำนวนการไต่สวน ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามมาตรา ๙๑ แล้ว ให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอน ผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติโดยไม่ต้อง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก โดยในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหา ให้ถือว่า สำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการ สอบสวนวินัยตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้น แล้วแต่กรณี วรรคสาม บัญญัติว่า การดำเนินการทางวินัยตามวรรคหนึ่ง ให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจ แต่งตั้งถอดถอนพิจารณาสั่งลงโทษผู้ถูกกล่าวหาภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับเรื่องจาก คณะกรรมการ ป.ป.ช. หรือภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอน ได้รับแจ้งมติที่ได้ขอให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. พิจารณาทบทวนตามมาตรา ๙๙ วรรคสอง ทั้งนี้ ไม่ว่าผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นจะพ้นจากการเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐก่อนหรือหลังที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติ วินิจฉัยมูลความผิด เว้นแต่คณะกรรมการ ป.ป.ช. จะมีมติเมื่อพ้นกำหนดเวลาตามมาตรา ๔๘ แล้ว แต่ไม่เป็นการตัดอำนาจคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่จะดำเนินการเพื่อดำเนินคดีอาญาต่อไป วรรคสี่ บัญญัติว่า สำหรับผู้ถูกกล่าวหาซึ่งไม่มีกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับเกี่ยวกับวินัย เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดในเรื่องที่ถูกกล่าวหาผู้นั้น ให้ส่งสำนวนการไต่สวนไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนเพื่อดำเนินการ ตามหน้าที่และอำนาจต่อไป เมื่อพิจารณาบทบัญญัติดังกล่าวประกอบกัน มาตราการดำเนินการ แก่เจ้าหน้าที่ของรัฐตามมาตรา ๙๘ วรรคหนึ่ง ย่อมมุ่งหมายต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐในฝ่ายบริหาร หรือที่มีภาระหน้าที่ดำเนินกิจการทางปกครองเป็นสำคัญ ต่างจากความในวรรคสองที่มุ่งหมาย ต่อข้าราชการในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินกระบวนการพิจารณาในทางเกี่ยวกับบรรดาศักดิ์ หรืออำนาจทางตุลาการ และโดยที่พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๔๘ สัตตรส ได้บัญญัติให้นายกเทศมนตรีควบคุมและรับผิดชอบในการบริหารราชการ ของเทศบาลตามกฎหมาย และเป็นผู้บังคับบัญชาของพนักงานเทศบาลและลูกจ้างของเทศบาล ภารกิจบทบาทอำนาจหน้าที่ของนายกเทศมนตรีจึงมีลักษณะเป็นหัวหน้าและผู้บังคับบัญชา ของบุคลากรในเทศบาลที่เป็นบุคลากรในส่วนของการประจำ ดังเช่นหัวหน้าหรือผู้บังคับบัญชา ของข้าราชการในส่วนราชการอื่นโดยทั่วไปที่มีข้อกำหนดอันเกี่ยวกับวินัยสำหรับข้าราชการ

/และบุคลากร...

และบุคลากรในส่วนที่เป็นข้าราชการประจำ เพื่อเป็นกรอบกำหนดและควบคุมความประพฤติในการดำรงตนและปฏิบัติหน้าที่เพื่อประโยชน์ของราชการเป็นส่วนรวม โดยมีรองนายกเทศมนตรีที่ได้รับการแต่งตั้งจากนายกเทศมนตรี เป็นผู้ช่วยเหลือในการบริหารราชการของเทศบาล ตามที่นายกเทศมนตรีมอบหมายตามมาตรา ๔๘ อัญญะ วรคหนึ่ง ประกอบมาตรา ๔๘ วิสดี แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ซึ่งหมายความว่าโดยนัยว่าเป็นรองหัวหน้าและผู้บังคับบัญชาของบุคลากรในเทศบาลที่เป็นบุคลากรในส่วนของการประจำ ดังเช่นรองหัวหน้าหรือผู้บังคับบัญชาของข้าราชการในส่วนราชการอื่นโดยทั่วไปที่มีข้อกำหนดอันเกี่ยวกับวินัยสำหรับข้าราชการและบุคลากรในส่วนที่เป็นข้าราชการประจำด้วยเช่นเดียวกัน เมื่อนายกและรองนายกเทศมนตรีมีสถานะและบทบาทภาระหน้าที่ดังเช่นข้าราชการและพนักงานขององค์กรในส่วนของการฝ่ายบริหารในการดำเนินกิจการทางปกครอง คงแตกต่างเพียงที่มาในการดำรงตำแหน่งจากการเลือกตั้งและมีวาระการดำรงตำแหน่งตามที่กฎหมายกำหนด บทบัญญัติแห่งกฎหมายที่เกี่ยวข้องจึงไม่ได้บัญญัติกำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับข้อกำหนดวินัยไว้อย่างเคร่งครัดดังเช่นเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เป็นราชการฝ่ายประจำ กฎหมายอันเกี่ยวกับการบริหารราชการขององค์กรต่าง ๆ โดยในส่วนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ได้แก่ กฎหมายว่าด้วยการบริหารราชการกรุงเทพมหานคร กฎหมายว่าด้วยสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล และอื่น ๆ รวมทั้งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ จึงได้กำหนดกรอบความประพฤติและการปฏิบัติหน้าที่ของผู้บริหารท้องถิ่นไว้อย่างกว้าง ๆ ที่มีลักษณะเป็นข้อกำหนดวินัยประการหนึ่ง โดยในส่วนของผู้บริหารเทศบาลหรือนายกเทศมนตรีได้บัญญัติกำหนดไว้ตามมาตรา ๗๓ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ซึ่งเมื่อมีกรณีเจ้าหน้าที่ของรัฐในส่วนของฝ่ายราชการประจำ มีพฤติการณ์การกระทำที่ฝ่าฝืนข้อกำหนดเกี่ยวกับวินัย กฎหมายที่เกี่ยวข้องก็ได้กำหนดหลักเกณฑ์การดำเนินการในทางการสอบสวนเพื่อแสวงหาข้อเท็จจริงที่มีรายละเอียดหลักเกณฑ์วิธีการไว้ในลักษณะเดียวกัน และสอดคล้องกับหลักกฎหมายกลาง คือ กฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง โดยในส่วนของข้าราชการพลเรือนสามัญได้กำหนดไว้ในกฎ ก.พ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา หรือกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ สำหรับในส่วนของพนักงานเทศบาลย่อมเป็นไปตามหลักเกณฑ์ในประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลที่ออกตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น ในขณะเดียวกันในส่วนชองนายกและรองเทศมนตรีที่เป็นผู้บริหารและรองผู้บริหารท้องถิ่นก็ได้กำหนดไว้ตามกฎหมายกระทรวงการสอบสวนผู้ดำรงตำแหน่งบางตำแหน่งในเทศบาล พ.ศ. ๒๕๖๓ และโดยที่การสอบสวนพิจารณาอันเกี่ยวกับการกระทำผิดทางวินัย มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อให้ได้ความจริงและยุติธรรม และการที่จะดำเนินการให้การสอบสวนบรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าว การดำเนินการสอบสวนจึงต้องเป็นไปด้วยความรวดเร็ว ไม่เนิ่นช้า เพื่อมิให้พยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องต้องถูกปิดเป็น สูญหาย หรือถูกทำลายไป อันอาจสืบเนื่องจากการดำเนินการหรือพยายามกระทำเพื่อให้ผู้ถูกกล่าวหาพ้นจากความผิด และเมื่อพิจารณาเจตนารมณ์ของกฎหมาย

/ประกอบ...

ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตที่มีเจตนารมณ์ให้การป้องกันและปราบปรามการทุจริตบรรลุผลอย่างมีประสิทธิภาพ ประกอบกับการดำเนินการไต่สวนชี้มูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีกระบวนการดำเนินการที่มีลักษณะเดียวกับการสอบสวนพิจารณาในทางวินัยของราชการฝ่ายบริหารโดยทั่วไป บทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๘๘ วรรคหนึ่ง จึงได้บัญญัติกำหนดให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนสามารถนำสำนวนการไต่สวนและมติการชี้มูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไปใช้ในการพิจารณากำหนดโทษหรือสั่งการตามอำนาจหน้าที่ของผู้มีอำนาจตามกฎหมายที่กำหนดกรอบวินัยของเจ้าหน้าที่ของรัฐนั้น ๆ ให้อำนาจ โดยไม่จำเป็นต้องดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนขึ้นอีก เนื่องจากการที่จะดำเนินการสอบสวนใหม่อีก อาจได้ข้อเท็จจริงที่ไม่เป็นความจริงและยุติธรรมตามหลักของการสอบสวน และมีผลให้การพิจารณาผลการสอบสวนนั้นต้องบิดเบือนเปลี่ยนแปลงไปจากข้อเท็จจริงที่ถูกต้องแท้จริง ซึ่งการจะแปลความไปในทางให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนต้องดำเนินการสอบสวนพิจารณาใหม่นอกจากจะเป็นการไม่สอดคล้องกับเจตนาและหลักการของการสอบสวน และไม่ทำให้เจตนารมณ์ของการป้องกันและปราบปรามการทุจริตบรรลุผลอย่างมีประสิทธิภาพแล้ว ยังจะส่งผลเป็นการสร้างภาระในการปฏิบัติราชการในกรณีดังกล่าว และอาจเป็นเหตุให้การพิจารณาความผิดของผู้ถูกกล่าวหาต้องผิดแผกแตกต่าง และไม่เป็นไปตามมาตรฐานเดียวกันหรือลักลั่นกับการพิจารณาในส่วน of เจ้าหน้าที่ของรัฐฝ่ายราชการประจำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะเห็นได้ชัดในกรณีที่เป็นการกระทำการในลักษณะร่วมกันกระทำความผิด เมื่อข้อเท็จจริงและข้อพิจารณาเป็นดังที่กล่าวมา บทบัญญัติมาตรา ๘๘ แห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว ย่อมมีความหมายว่า ในส่วนของเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เป็นราชการฝ่ายประจำ ผู้บังคับบัญชาสามารถนำเอกสารรายงานการไต่สวนและมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไปดำเนินการสอบสวนพิจารณาเพื่อมีคำสั่งลงโทษผู้ถูกกล่าวหา และในส่วนของผู้บริหารท้องถิ่นย่อมมีความหมายว่า ผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนสามารถนำเอกสารรายงานการไต่สวน และมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไปดำเนินการสอบสวนพิจารณาในการสั่งการตามที่กฎหมายว่าด้วยผู้บริหารหรือรองผู้บริหารท้องถิ่นนั้น ๆ บัญญัติให้อำนาจไว้ต่อไป ซึ่งกรณีของคดีนี้ย่อมหมายถึงการให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ นำรายงานการไต่สวนและมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไปดำเนินการตามหน้าที่และอำนาจต่อไปตามมาตรา ๗๓ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติม โดยให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ หรือนายอำเภอกระทุ้งซึ่งได้รับมอบหมายตามมาตรา ๗๑ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว นำเอกสารการไต่สวนดังกล่าวไปพิจารณาทำความเข้าใจให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งตามที่บทบัญญัติดังกล่าวกำหนดให้อำนาจ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดำเนินการพิจารณาและมีคำสั่งที่พิพาท จึงไม่อาจรับฟังว่าเป็นการกระทำการออกคำสั่งที่พิพาทโดยไม่ถูกต้องตามหลักเกณฑ์และวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่จะถือเป็นการออกคำสั่งที่พิพาทโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ทั้งนี้ ประเด็นในส่วนที่ต้องพิจารณาว่าการกระทำ

/ของผู้ฟ้องคดี...

ของผู้ฟ้องคดีทั้งสองเป็นพฤติการณ์ที่ถือเป็นการมิชอบด้วยมาตรา ๗๓ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวหรือไม่ ย่อมเป็นกรณีที่ศาลจะต้องวินิจฉัยเมื่อได้รับฟังข้อเท็จจริงแห่งคดีทั้งหมดแล้ว ส่วนปัญหาเกี่ยวกับกำหนดระยะเวลาการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่กำหนดไว้ ๒ ปี และ ๓ ปี (กรณีมีเหตุจำเป็นขยายระยะเวลา) ตามมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง และวรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ นั้น เมื่อพิจารณามาตรา ๔๘ วรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ซึ่งบัญญัติว่า ภายใต้กำหนดอายุความ เมื่อพ้นกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสาม หรือตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้แล้ว คณะกรรมการ ป.ป.ช. ยังคงมีหน้าที่และอำนาจที่จะดำเนินการไต่สวน และมีความเห็น หรือวินิจฉัย หรือดำเนินการตามหน้าที่และอำนาจต่อไป แต่ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. พิจารณาสอบสวน และดำเนินการลงโทษผู้ที่เกี่ยวข้องตามควรแก่กรณีโดยเร็ว แล้วเห็นได้ว่า กำหนดระยะเวลาดังกล่าว มีลักษณะเป็นเพียงระยะเวลาเร่งรัดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงโดยเร็วเท่านั้น ทั้งนี้เพราะกระบวนการดำเนินการในการพิจารณารวบรวมข้อเท็จจริงและแสวงหาพยานหลักฐานในแต่ละกรณีย่อมมีความแตกต่างกัน โดยมีสาระสำคัญอยู่ที่ข้อเท็จจริงที่ถูกต้องและเป็นธรรม กรณีจึงมีอาจกำหนดระยะเวลาแล้วเสร็จในการไต่สวนให้เท่ากันอย่างเคร่งครัดในทุกกรณีได้ แม้ล่วงพ้นกำหนดระยะเวลาดังกล่าวผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็ยังคงมีอำนาจหน้าที่พิจารณาดำเนินการเพื่อมีความวินิจฉัยต่อไปดังเดิม โดยเหตุล่าช้าดังกล่าวมิได้มีผลร้ายแรงถึงขนาดทำให้มติชี้มูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องเสียไปแต่อย่างใด ดังนั้น ข้อเท็จจริงที่ปรากฏและมีการกล่าวอ้างในชั้นนี้ จึงยังไม่มีเหตุให้รับฟังว่าคำสั่งที่พิพาทน่าจะจะไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ส่วนข้อพิจารณาในปัญหาว่า การให้คำสั่งที่พิพาทมีผลบังคับต่อไปจะก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองที่ยากแก่การเยียวยาแก้ไขในภายหลังหรือไม่ นั้น เห็นว่า หากภายหลังการดำเนินกระบวนการพิจารณาแสวงหาข้อเท็จจริงและการพิจารณาของศาลปรากฏว่า คำสั่งที่พิพาทไม่ชอบด้วยกฎหมายและศาลมีคำพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งที่พิพาท ผู้ฟ้องคดีทั้งสองย่อมสามารถใช้สิทธิเรียกร้องให้มีการชดเชยเยียวยาค่าเสียหายจากการมีคำสั่งที่พิพาทได้ ด้วยเหตุนี้ กรณีจึงเห็นได้ว่า การให้คำสั่งที่พิพาทมีผลใช้บังคับต่อไปย่อมไม่ทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองที่ยากแก่การเยียวยาแก้ไขในภายหลัง

สำหรับปัญหาที่ต้องพิจารณาประการสุดท้ายว่า การทุเลาการบังคับตามคำสั่งที่พิพาทที่ให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองพ้นจากตำแหน่งนายกและรองนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้ เป็นอุปสรรคแก่การบริหารงานของรัฐหรือแก่บริการสาธารณะ หรือไม่ เห็นว่า พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ได้บัญญัติให้มีผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนในกรณีไม่มีผู้ดำรงตำแหน่ง หรือผู้ดำรงตำแหน่งนายกและรองนายกเทศมนตรีไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ไว้ และกรณีย่อมทำให้การบริหารงานหรือการจัดทำบริการสาธารณะของเทศบาลเมืองกะทู้สามารถดำเนินการต่อไปได้

/และโดยที่...

และโดยที่การสอบสวนและพิจารณากรณีมีการกล่าวหาว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำความผิดโดยเฉพาะความผิดอันเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ราชการถือเป็นการบริหารงานของรัฐประการหนึ่งเพื่อประโยชน์ของทางราชการ และกรณีเรื่องกล่าวหาตามคดีนี้ พยานหลักฐานสำคัญย่อมอยู่ในความครอบครองและดูแลรักษาของเทศบาลเมืองกะทู้ กรณีจึงเห็นได้ชัดว่าการทูลเกล้าการบังคับตามคำสั่งที่พิพาทย่อมเป็นปัญหาอุปสรรคแก่การสอบสวนพิจารณา รวมทั้งส่งผลต่อความไว้วางใจในการปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งดังกล่าวแก่ประชาชนโดยทั่วไป และอาจส่งผลกระทบต่อวัตถุประสงค์ของกฎหมายในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต อีกทั้ง ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้ถูกฟ้องเป็นจำเลยต่อศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบภาค ๘ เป็นคดีหมายเลขดำที่ อท ๑๑๕/๒๕๖๕ ในฐานะความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๗ มาตรา ๑๕๑ มาตรา ๑๕๗ ประกอบกับมาตรา ๘๓ ซึ่งศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบภาค ๘ มีคำสั่งประทับฟ้องไว้แล้ว ผู้ฟ้องคดีทั้งสองย่อมต้องหยุดปฏิบัติหน้าที่โดยผลของกฎหมายตามมาตรา ๘๑ วรรคหนึ่ง ประกอบกับมาตรา ๘๓ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ การมีคำสั่งทูลเกล้าการบังคับตามคำสั่งที่พิพาทย่อมมีลักษณะที่ไม่สอดคล้องกับบทบัญญัติกฎหมายดังกล่าวที่มุ่งป้องกันมิให้เกิดความเสียหายแก่ราชการเป็นส่วนรวม โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะเป็นปัญหาในทางปฏิบัติทั้งในส่วน ofหน่วยงานต้นสังกัด และผู้มีหน้าที่กำกับดูแลให้มีการปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎหมาย กรณีจึงถือได้ว่าการทูลเกล้าการบังคับตามคำสั่งที่พิพาทจะเป็นอุปสรรคแก่มาตรการบังคับการในส่วนของการใช้อำนาจตามกฎหมายในทางปกครองและการบังคับการในส่วนที่เกี่ยวกับมาตรการทางอาญาอันเป็นภารกิจประการหนึ่งของการบริหารงานของรัฐ

ดังนั้น เมื่อข้อเท็จจริงและข้อพิจารณาเป็นดังที่วินิจฉัยมาข้างต้น กรณีจึงเห็นได้ชัดโดยสภาพทั้งในข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายว่า ในชั้นนี้ยังไม่มีเหตุสมควรที่ศาลปกครองจะมีคำสั่งทูลเกล้าการบังคับตามคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๔๓๙/๒๕๖๖ ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๖๖ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ พ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้ และคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๔๔๐/๒๕๖๖ ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๖๖ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ พ้นจากตำแหน่งรองนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้ ไว้เป็นการชั่วคราวก่อนการพิพากษาจนกว่าศาลจะมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเป็นอย่างอื่นตามนัยมาตรา ๖๖ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ประกอบกับข้อ ๗๒ วรรคสาม แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๓

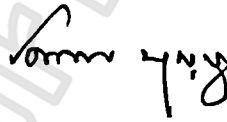
สำหรับกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองมีคำขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งระงับคำสั่งทูลเกล้าการบังคับตามคำสั่งทางปกครองของศาลปกครองชั้นต้นไว้เป็นการชั่วคราวก่อนการวินิจฉัยอุทธรณ์ นั้น เห็นว่า เมื่อศาลได้วินิจฉัยไว้แล้วว่า ในชั้นนี้ยังไม่มีเหตุสมควรที่ศาลปกครองจะมีคำสั่งทูลเกล้าการบังคับตามคำสั่งที่พิพาท ซึ่งเป็นไปตามวัตถุประสงค์แห่งคำขอของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองแล้ว

/กรณีจึงไม่มี...

กรณีจึงไม่มีเหตุให้ต้องวินิจฉัยคำขอให้ระงับคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นตามคำขอของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองอีก

โดยสรุปจึงเห็นว่า คดีตามคำร้องนี้ยังมีองค์ประกอบไม่ครบถ้วนตามนัยมาตรา ๖๖ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ประกอบกับข้อ ๗๒ วรรคสาม แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ที่จะมีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๔๓๙/๒๕๖๖ ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๖๖ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ พ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้ และคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๔๔๐/๒๕๖๖ ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๖๖ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ พ้นจากตำแหน่งรองนายกเทศมนตรีเมืองกะทู้ ไว้เป็นการชั่วคราวก่อนการพิพากษาจนกว่าศาลจะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่น ขอบที่ศาลปกครองสูงสุด องค์คณะที่ ๗ จะมีคำสั่งกลับคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้ยกคำขอทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครองของผู้ฟ้องคดีทั้งสอง และมีคำสั่งยกคำขอของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง ที่ขอให้ระงับคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครองของศาลปกครองชั้นต้นไว้เป็นการชั่วคราวก่อนการวินิจฉัยอุทธรณ์

(นายโสภณ บุญกุล)

ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

(นายสมมาศ รัฐพิทักษ์สันติ)

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

